

World Heritage Scanned Nomination

File Name: 940rev.pdf

UNESCO Region: LATIN AMERICA AND THE CARIBBEAN

SITE NAME: **Historic Inner City of Paramaribo**

DATE OF INSCRIPTION: 29th June 2002

STATE PARTY: SURINAME

CRITERIA: C (ii)(iv)

DECISION OF THE WORLD HERITAGE COMMITTEE:

Excerpt from the Report of the 26th Session of the World Heritage Committee

Criterion (ii): Paramaribo is an exceptional example of the gradual fusion of European architecture and construction techniques with indigenous South America materials and crafts to create a new architectural idiom.

Criterion (iv): Paramaribo is a unique example of the contact between the European culture of the Netherlands and the indigenous cultures and environment of South America in the years of intensive colonization of this region in the 16th and 17th centuries

BRIEF DESCRIPTIONS

Paramaribo is a former Dutch colonial town from the 17th and 18th centuries planted on the northern coast of tropical South America. The original and highly characteristic street plan of the historic centre remains intact. Its buildings illustrate the gradual fusion of Dutch architectural influence with traditional local techniques and materials.

1.b State, Province or Region: District of Paramaribo

1.d Exact location: N5 49 00 W55 10 30

TEXT of the Re-submission of the
Nomination of the

**'Historic Inner City
of Paramaribo'**

for the World Heritage List of UNESCO

Presented by the Government of the Republic of Suriname

UNESCO Convention concerning the protection
of the World Cultural and Natural Heritage

TEXT OF THE RE-SUBMISSION OF THE NOMINATION OF THE HISTORIC INNER CITY OF PARAMARIBO

TEXT of the Re-submission of the
Nomination of the

**`Historic Inner City
of Paramaribo`**

for the World Heritage List of UNESCO

Presented by the Government of the Republic of Suriname
November 2001

TEXT of the Re-submission of the Nomination of the Historic Inner City of Paramaribo

Relevant chapters and paragraphs to include new or updated information are marked in bold.

Table of Contents

	Page
1 Identification of the Property	5
a. Country	
b. State, Province or Region	
c. Name of Property	
d. Exact location on map and indication of geographical coordinates	
e. Maps and/or plans showing boundary of area proposed for inscription	
f. Area of site proposed for inscription	
2 Justification for Inscription and Description	8
a. Statement of significance	
b. Possible comparative analysis (including state of conservation of similar sites)	
c. Authenticity/Integrity	
d. Criteria under which inscription is proposed (and justification for inscription under these criteria)	
3 Description	10
a. Description of Property	
b. History and Development	
c. Form and date of most recent records of site	
d. Present state of conservation	
e. Policies and programmes related to the presentation and promotion of the property	
4 Management	14
a. Ownership	
b. Legal Status	
c. Protective measures and means of implementing them	
d. Agency with management authority	
e. Level at which management is exercised and name and address of responsible person for contact purposes	
f. Agreed plans related to property	
g. Sources and levels of finance	
h. Sources of expertise and training in conservation and management techniques	
i. Visitor facilities and statistics	

	j. Site management plan and statement of objectives	
	k. Staffing levels	
5	Factors Affecting the Site	18
	a. Development pressures	
	b. Environmental pressures	
	c. Natural disasters and preparedness	
	d. Visitor/tourism pressures	
	e. Number of inhabitants within the site	
6.	Monitoring	20
	a. Key indicators for measuring state of conservation	
	b. Administrative arrangements for monitoring property	
	c. Results of previous reporting exercises	
7.	Documentation	21
	a. Photographs, maps, plans and video	
	b. Copies of the annex "Plan for the Inner City of Paramaribo"	
	c. Copies of the annex "Legal Protective Measures"	
	d. Bibliography	
	e. Addresses where inventory, records and archives are held	
8	Signature on Behalf of the State Party	25
9	Appendices	26
	1. Essential Listed Monuments and their Character Statements	
	2. Historical Maps, Plans and Photographs	
	3. Maps, Plans and Photographic Documentation, actual situation	

1. Identification of the Property

a. Country

The Republic of Suriname

b. State, Province or Region

The District of Paramaribo

c. Name of Property

The Historic Inner City of Paramaribo

The Cultural Property encloses the oldest part (18th century) of the Historic Inner City of Paramaribo, (a designated Conservation Zone under strict control of a Special Advisory Committee on building), two Buffer Zones (being the 18th/19th century urban extensions) also under strict control of the Special Advisory Committee, and a number of Essential Listed Monuments.

Cultural Property

The Designated Conservation Zone, enclosed by:

- Fort Zeelandia and surroundings
- Sommelsdijksche Kreek
- Tourtonnelaan, Klipstenenstraat, Heiligenweg, bank along the Waterfront of the River Suriname

The Designated Buffer zones, being:

Buffer Zone 1. Wijk Combé, enclosed by:

- Grote Combéweg
- Mahonylaan
- Bank of the River Suriname

Buffer Zone 2. 18th Century Urban Extension, enclosed by:

- Sommelsdijksche Kreek
- Wanicastraat
- Viottekreek

Note:

The present Designated Conservation Zone in the Cultural Property has been diminished in size, compared to the original nomination dossier, to facilitate a better management. Since the Special Advisory Committee on building is supervising both Conservation Zone and Buffer Zones, the Property of the Historic Inner City of Paramaribo in physical lay out and appearance remains the same.

TEXT OF THE RE-SUBMISSION OF THE NOMINATION OF THE HISTORIC INNER CITY OF PARAMARIBO

Essential Listed Monuments:

Inside Designated Conservation Zone:

1. Fort Zeelandia Area (which consists of the fortress, 4 former officers houses, 2 former commanders houses, a former guardhouse, a former military prison and the ruins of "Gebouw 1790" (a former military barrack)
Address: Abraham Crijnssenweg & Zeelandiaweg
2. Presidential Palace
Address: Onafhankelijkheidsplein 1
3. Ministry of Finance
Address: Onafhankelijkheidsplein 3
4. Roman Catholic Cathedral "St. Petrus en Paulus"
Address: Gravenstraat 22-24
5. " Cornerhouse"
Address: Waterkant 2
6. " De Waag" (1824)
Address: Waterkant 5
7. Reformed Church
Address: Kerkplein

Outside Designated Conservation Zone:

8. Lutheran Church
Address: Waterkant 102
9. Synagogue "Neve Shalom" (Ashkenadzi Jewish Community)
Address: Keizerstraat 82

The Essential Listed Monuments and their character statements are grouped in Appendix 1.

d. Exact Location on map and indication of geographical co-ordinates

City of Paramaribo, situated on the left bank of the River Suriname
District of Paramaribo, Republic of Suriname, South America
Latitude North: 5 degrees 49' / Longitude West: 55 degrees 09'

Map Ia: South America's North-East

Map Ib: The Republic of Suriname

e. Maps and/or plans showing boundary of area proposed for inscription

Map Ia: South America's North-East (scale 1: 20,000,000)

Map Ib: The Republic of Suriname (scale 1: 4,000,000)

Map IIa: Cultural Property: Designated Conservation Zone and Buffer Zones
(scale 1: 9.250)

f. Area of site proposed for inscription

The Designated Conservation Zone of Paramaribo and Buffer Zones encloses approximately 90 hectares. Paramaribo's historic inner city has been nominated because of four aspects:

1. Its pattern has remained unchanged for the past 300 years.
2. Its ensembles (connected monumental buildings). Demarcation of the part of the city centre up for nomination now has been justified by the occurrence of ensembles; there are few or no ensembles outside the area selected and therefore there is no reason to fear violation.
3. Its wooden architecture. Of the 244 formally protected monuments of Paramaribo about 50% (including the most important ones) is located inside the designated Conservation Zone and about 15% inside the two designated Buffer Zones. Outside the designated Conservation Zone and Buffer Zones there are still a relatively great number of historical buildings, some of them formally protected (about 35%), others not. These buildings guarantee the continuation of a wooden city outside the nominated area.
4. Finally, Paramaribo's time honored functions: trade, harbor, residential area and seat of the Government. Since the Government of the Republic of Suriname has undertaken significant measures regarding the protection and management of the historic inner city, radical changes are not to be expected in the cultural historic values for which Paramaribo is being nominated.

2. Justification for Inscription

a. Statement of significance

The proposed Cultural Property represents a former Dutch colonial town from the 17th and 18th century with an original town plan. It is composed of wooden buildings with a plain and symmetrical architectural style, the cross-over of different European and North American influences and Creole (descendants of African slaves) craftsmanship. The historic urban structure is the setting for over 250 monuments, authentic in design, material and craftsmanship. A recently developed integrated conservation and development scheme for the inner city ("Plan for the Inner City of Paramaribo") is a part of the overall planning legislation of Paramaribo. This scheme creates favourable conditions for the development of the historic urban centre and the conservation and reuse of the listed monuments.

b. Possible comparative analysis (including state of conservation of similar sites)

Suriname is situated on the continent of South-America but it still considers itself part of the Caribbean because of cultural reasons. A comparative-analysis, therefore should include the historic sites and cities in this region as well as the other colonial towns of Dutch origin.

Being a seaport with European as well as African and Indian cultural influences and stemming from an agricultural organization based upon slave labour, Paramaribo resembles other cities in the Caribbean because of its historical, socio-economic and functional background. The town planning and architectural heritage of Caribbean seaports already inscribed on the World Heritage List like Havana & Trinidad (Cuba), San Juan (Puerto Rico), Cartagena (Colombia), Portobelo - San Lorenzo (Panama) and Santo Domingo (Dominican Republic) are of Spanish or Portuguese colonial origin. Even Willemstad (Curaçao - Netherlands Antilles) as a Dutch colonial town has Spanish elements in its architecture.

As a result of its location in marshy country the urban pattern of Paramaribo is an example of Dutch civil engineering and town planning. The only fortification of the town, the fortress of Zeelandia, was the nucleus from which Paramaribo originated. The structure of the city was planned and implemented approximately between 1680 and 1880. This resulted in a clear, rectangular system of streets with identical building blocks. This type of "chessboard like" structure is strictly applied in the New World and is typical of many cities; however, Paramaribo has subtly adapted it to its natural environment, most probably resulting from the pragmatic Dutch approach to town planning. Brooks and canals for draining the area criss-cross the city plan at regular intervals and the course of the river have been incorporated.

The oldest part of the city plan, the part selected for nomination, has a clear east-west structure, following the underlying shell ridges. Paramaribo's main streets - Gravenstraat, Heerenstraat and Keizerstraat - extend along these ridges.

The urban structure of the inner city has not been altered in the 300 years of its existence. It includes the main part of the historic buildings. The historic city presents a wooden architecture (using timber from the hinterland), identifying Paramaribo as a unique example within the 'family' of cities from the period of Dutch colonial expansion (1600 - 1800). Other Dutch influenced towns are Cape Town (South Africa), Galle (Sri

Lanka, inscribed on the World Heritage List), Jakarta (former Batavia, Indonesia) and the earlier mentioned Willemstad (Curaçao, inscribed on the World Heritage list in 1997). Original urban activities for the sake of infrastructure, governmental, commercial and residential functions are still executed within the proposed cultural property.

c. Authenticity / Integrity

Most of the urban structure of the period 1680 - 1800 still exists, mainly due to low economic growth in the past three decades. The original urban pattern is still authentic in relation with the historical built environment, because no major infrastructural changes have taken place, no building lines have been altered and no high-rising buildings have been built in the city centre.

About 244 listed monuments exist in Paramaribo and it is striking that in the past three decades only few have disappeared in favour of new developments. Public support for built heritage is strong. Conservation and maintenance of wooden buildings are still executed in traditional techniques using tropical hardwoods. But as a vivid city it bears its marks, resulting from continuity of socio-economic functions and vulnerability of wooden structure to fire. Especially the old quarters on the waterfront show physical and functional decay. Revitalization of the urban scene will be effected by an integrated conservation program, based upon a multi-year urban development scheme for the entire historic inner city, and by legal protection of the historic buildings and townscape.

d. Criteria under which inscription is proposed (and justification for inscription under these criteria)

Criteria met for the inclusion of Cultural Properties in the World Heritage List (as stipulated in the Operational Guidelines for the Implementation of the World Heritage Convention, WHC 99/2, March 1999, paragraph 24);

Criterion (a - ii):

Exhibit an important interchange of human values, within a cultural area of the world, on developments in architecture and town planning,

Criterion (a - iii):

Bear a unique or at least exceptional testimony to a cultural tradition, which has disappeared,

Criterion (a - iv):

Be an outstanding example of a type of architectural ensemble which illustrates a significant stage in human history,

as well as:

Assurances of Authenticity (b - i) and Legal protection (b - ii)

3. Description

a. Description of Property

The inner city of Paramaribo is one of the most extensive 'colonial style' wooden settlements in the Western Hemisphere. The wooden houses, dating from the 18th and 19th century, together with the monumental façades and the urban pattern - for the greater part still intact - constitute a cultural property of interest for mankind.

Fort Zeelandia was built in 1667 on a somewhat protruding point on the left bank of the River Suriname. It was built on the spot where up to that moment the English Fort Willoughby had been situated. The open space around Zeelandia was used as military drill ground. Paramaribo's first buildings must have stood on the perimeter of this open space, but they were no more than wooden huts and barracks. They mainly housed sailors, merchants, bars and other 'houses of pleasure'.

The structure of the city was only planned after *Van Sommelsdijck*, Suriname's first governor and joint owner of the colony, had come into command in 1683. Starting from the centre, around the open field in front of Fort Zeelandia, the city was initially laid out westwards. The shell ridge formations, remnants of a time when the sea reached this far inland, offered natural drainage and provided excellent building sites. From the middle of the 18th century the city was extended southwards on the sandy land along the banks of the River Suriname. At the end of the 18th century "Combé", the first neighbourhood north of the old city centre, was planned. The Dutch, who used their civil engineering techniques to drain the area by constructing canals, converted the river bank into nutrient - rich plantations.

The existence of the city of Paramaribo was threatened by the English and the French. To defend the town two forts were constructed: the fortress of Zeelandia on the left bank of the River Suriname and the fortress of Nieuw-Amsterdam at the confluence of the River Suriname and the River Commewijne, close to the Atlantic Ocean. As there was no need of city walls the town could be laid out in spacious lots along wide streets bordered by trees, which after 300 years still add quality to the public space.

The most important listed monuments are Fort Zeelandia and its surroundings (1667), the Presidential Palace (1730), the Ministry of Finance (1841), the Roman Catholic Cathedral (1885), "Cornerhouse" (1825), "De Waag" (1822) and the Reformed Church (1837) (see Map IIc Essential Listed Monuments).

The larger buildings, such as the Ministry of Finance and the Court of Justice, were designed by Dutch architects employed by the Surinamese Government. They were built according to the existing architectural style in The Netherlands and the local tradition. The wooden houses were designed and built by local craftsmen and entirely reflect the Surinamese style.

Uniformity, largely derived from the use of timber as building material, is typical of Suriname's architecture. All wooden houses, both large and small, are similar and built after one and the same basic design: a rectangular layout, plain symmetrical walls, a high roof, red brick substructures, with white façades and green doors and shutters. By painting the wooden walls white and the brick elements red, the shape rather than the material was emphasized. Symmetry has also been used extensively in the layout of buildings, gaining in clarity and simplicity.

The associated maps, plans and photographic documentation are included in the appendices.

Appendix 1: Essential Listed Monuments and their Character Statements

Appendix 2: Historical Maps, Plans and Photographs

Appendix 3: Maps, Plans and Photographic Documentation, actual situation

b. History and development

Note: The name of "Guiana" is used for the stretch of coast extending from Northern Brazil to Southern Venezuela, whereas "Guyana" is used to indicate the former British colony, the country of Guyana.

The first voyages of discovery to the so-called "Wild Coast" of South America occurred in 1499 by the Spaniards *Alonso en Juan de la Cosa*, accompanied by *Amerigo Vespucci*. After some time a rumour started about a Land of Gold situated in the lake of Parima in the deep interiors of Guyana. This Land of Gold was ruled by the Lord of the Inca's *El Dorado*. Many adventurers came to the Wild Coast in search of easy riches without any success. *El Dorado* remained a myth. In the 17th century the Dutch (who had a patent on trading) came to the Wild Coast searching for tobacco and hardwoods. Dutch trading posts must have existed as early as 1614 near the River Corantijn and near the Indian village of *Parmarbo* or *Parmurbo* on the banks of the River Suriname, now known as Paramaribo.

From the beginning of the 17th century colonization of the Wild Coast was aiming at agricultural development, especially in the field of sugarcane and tobacco. The European governments involved in this colonization encouraged settlers to establish private plantations and to exploit the cultivated area in order to meet the increasing demand for tropical products in Europe.

In 1651 the Englishman *Francis Lord Willoughby of Parham* and 300 planters of Barbados, managed to establish flourishing tobacco and sugar plantations in Suriname in a relatively short period of time, because of their experience in growing crops in the tropics. When a Dutch fleet commanded by *Abraham Crijnsen* conquered the colony during the Second Dutch - English War (1665 - 1667) British patronage ended. Suriname would be under Dutch rule for the next 300 years. From 1667 to about the end of the eighteenth century plantations were successfully exploited and approximately 600 of them were in business. During the second half of the eighteenth century a growing number of owners migrated to Paramaribo, leaving the maintenance of the plantation to an appointed administrator. This behaviour caused individual plantations to decline, while the town grew gradually with many spacious residential dwellings appearing along streets aligned with trees.

Due to this and the abandonment of cane sugar (in favour of beet sugar) on the continent of Europe a general decline of the plantations set in at the end of the eighteenth century. The economic situation in Suriname worsened when slavery had been officially abolished in 1863. Less than 100 plantations remained in business and more people moved into town, including slaves who were free now. To house all these people Paramaribo expanded rapidly and new neighbourhoods had to be planned. To support the exploitation of the remaining plantations the government started to import labourers from China and the West Indies and later on from India and Java (Indonesia). During the years 1873-1939 a total of 34,000 Hindostanis (East-Indians) and 33,000 Javanese were brought to Suriname, adding more colour and tradition to the cultural mosaic of Paramaribo.

Suriname gradually changed from a large-scale agricultural county with every cultural group- European, Creole, Hindostani- working at the farmlands. Nowadays all these ethnic groups live all over Paramaribo and separated ghettos are virtually non-existent. Indeed, Paramaribo is a real multi-cultural and multi-ethnic city. Over time Paramaribo developed from a governmental and harbour-related business town to a city in which trade, commercial and recreational activities, residential areas and small businesses are located side by side.

c. Form and date of most recent records of the site

Most recent form and date of inventory of the site: May 1997 by the Urban Heritage Foundation Suriname under supervision of the Ministry of Education and Community Development, Directorate of Culture. See the “Plan for the Inner City of Paramaribo” for detailed inventory and drawings.

As an integral part of the 2001 “Study to Establish a Comprehensive Sector Policy and Strategy Framework for the Sustainable Management of the Built Heritage of the Inner City of Paramaribo”, financed by the European Union, a detailed inventory on four building blocks within the historic inner city has been carried out. These building blocks will be upgraded through a pilot project (an urban regeneration local action area development programme).

d. Present state of the conservation

At present there are 244 formally protected monuments of Paramaribo. About 50% (including the most important ones) is located inside the designated Conservation Zone and about 15% inside the two designated Buffer Zones. Outside the designated Conservation Zone and Buffer Zones there are still a relatively great number of historical buildings, some of them formally protected (about 35%), others not.

The state of conservation of Historic Paramaribo is being monitored by a site manager who is in charge of the property.

For a detailed inventory of the technical condition and historic quality of the existing building stock and conservation programme see the “Plan for the Inner City of Paramaribo”. The above mentioned European Union study also provides in Annex 1 insight in the technical condition, historic quality, land-use, land-ownership, number of floors of the buildings and materials of the buildings of four building blocks in the historic inner city as part of a proposed pilot project.

e. Policies and programs related to the presentation and promotion of the property

On July 1996 the “*Unie van Architecten in Surinam*” (Union of Architects in Suriname) organized the International Symposium “Our Cultural Heritage: How to go on?”. This symposium drew to the attention of policy makers, members of government, town planners, architects and the general public in Suriname and the former mother country, the Netherlands, to the necessity of preserving the inner city.

An exhibition on town planning and architecture of Paramaribo was held in October 1997 at the Institute for Architecture in Amsterdam (ARCAM), the Netherlands. It was opened and attended by policy makers and members of the Surinamese and Dutch government. This same exhibition was shown in Paramaribo in april/may 1998.

On April 11, 2000 an International Seminar was held in Paramaribo on the theme “New Life for Old Cities”. This seminar was organized by Conservation International Suriname in cooperation with the Government of the Republic Suriname. The seminar formed an integral part of “A process to design a Sustainable Tourism Development and Conservation Strategy for Suriname, Highlighting Three Core Tourism Products, (the Central Suriname Nature Reserve, the Upper Suriname River Maroon and Nature Product and the Historic Inner City of Paramaribo)”. The report of the seminar was sent to the World Heritage Centre as an annex of the letter dated November 1, 2000 ref. MC-163.

ICOMOS-Suriname is presently in the preparation phase for an awareness programme for cultural heritage.

4. Management

a. Ownership

Approximately 20% of the buildings and associated lots of the Historic Inner City of Paramaribo is owned by the National Government or governmental institutions (see Map V, Ownership) like the Fort Zeelandia Area, the "Palmentuin" and the Presidential Palace. The Roman-Catholic Cathedral and the two Synagogues are privately-owned monuments. Public space like roads, rivers banks and drainage canals are under control of the National Government.

b. Legal Status

Since the publication of the ICOMOS evaluation report (March 1999) with regard to the nomination of the Historic Inner City of Paramaribo for UNESCO's World Heritage List, the Government of Suriname (GoS) has made significant steps towards safeguarding the proposed Cultural Property (see appendices). These are:

The proposed Cultural Property has been formally designated as a Conservation Zone with additional Buffer Zones. Building plans within these designated areas will be under close supervision of a Special Advisory Committee. With regard to the above the following steps (in chronological order) have been taken by the GoS:

On May 31, 2001 the Council of Ministers of Suriname approved the draft State Resolution regarding the implementation of article 4 section 2 of the Building Code of 1956. This resolution establishes an Expert Building Commission (Special Advisory Committee), which advises the Director of the Ministry of Public Works with regard to special criteria for building plans in urban areas with a specific aesthetic character (like for instance the Historic Inner City of Paramaribo with the two designated Buffer Zones), but also to evaluate any building plans according to esthetic criteria. In the same resolution the designation of the Conservation Zone and the two Buffer Zones, being the 18th century urban expansion and the "Wijk Combé" (area to the north of the Van Rooseveltkade), is formalised. The state resolution, which in earlier correspondence was referred to as 'state resolution for aesthetic standards/guidelines' and as 'state resolution for the establishment of a Building Commission', has passed the 'Staatsraad' (State Council) and has just been published in the 'Staatsblad van de Republiek Suriname' (October 31, 2001 no. 74). Reference to an earlier action regarding the state resolution was made by letter dated June 11, 2001 ref. MC-99.

An additional action undertaken is the appointment of a site manager for the Historic Inner City of Paramaribo (letter dated January 30, 2001, ref. MC-004)

With regard to the legal status of the monuments of Paramaribo the following steps have been undertaken by the GoS: On January 4, 1999 the Minister of Education and Community Development designated by Ministerial Resolution 244 monuments of Paramaribo as protected monuments (reference was made by letter dated August 10, 1999 ref. MC-407). On August 17, 1999 the Monuments List of Paramaribo (containing the 244 protected monuments) was published in the 'Advertentieblad van de Republiek Suriname' (Gazette no. 65) (reference was made by letter dated August 30, 1999 and February 2000 ref. MC-018). Furthermore, on April 2000 the 'Staatsbesluit Monumentenregistratie' (State Resolution for Monuments Registration) was published in the 'Staatsblad van de Republiek Suriname' (no. 41) (reference was made by letter dated November 1, 2000 ref. MC-163). Lastly, on March 24, 2001 the Council of Ministers of Suriname approved the Monuments Bill, which will replace the existing law of 1963 (reference was made by letter dated May 9, 2001 ref. MC-72). The Bill has just recently passed the Staatsraad (State Council) and is now being prepared to be sent to

Parliament. It is expected to be finally approved by Parliament by the end of the year 2001. When approved, this new Monuments Act clears the way to designate the proposed Cultural Property as a Protected Historic Townscape.

c. Protective measures and means of implementing them

For the spatial and urban planning and development in Suriname a set of legal instruments at various levels is available. The “Planwet” (Planning Act), dating from June 1973, regulates the responsibility for a comprehensive and sustainable policy for spatial, ecological and socio-economic development in Suriname at the Ministry of Planning and Development Co-operation. This Ministry designs a development programme at national level serving as a policy framework for the different long-term plans. The programme is developed by the “Stichting Planbureau Suriname” (Planning Office) and adopted by Parliament. This national programme is worked out at regional level.

At regional level the “Wet Regionale Organen” (Regional Bodies Act of the Ministry of Regional Development), in effect since June 1989, deals with the development of local and regional plans.

At local level the Ministry of Public Works is responsible for the execution of the “Stedebouwkundige Wet” (Town planning Act), in force since July 1972. The spatial planning and development of urban areas is dealt with through “Structuur- en Bestemmingsplannen” (Structure and Land-use plans). The “Planwet” (Planning Act) and the “Stedebouwkundige Wet” (Town planning Act) are connected with each other through development programmes in which way tuning takes place.

Finally the “Bouwwet” (Building Act) and the “Bouwbesluit” (Building Resolution), in force since April 1956, deal with licenses for new constructions and residential areas at the lowest level, including aesthetic control.

With regard to the legal status of the historical buildings of Paramaribo see measures taken by the GoS (b. Legal Status).

d. Agency with management authorities

Ministry of Education and Community Development
Directorate of Culture
Rooseveltkade 3
Paramaribo

e. Level at which management is exercised and name and address of responsible person for contact purposes

National:
Ministry of Education and Community Development
Directorate of Culture
Director: Mr. John Pawiroredjo

On site:
Urban Heritage Foundation Suriname
Director/Site manager for Historic Paramaribo: Mr. Stephen A. Fokké

According to the original plans the Urban Heritage Foundation Suriname (UHFS) would be dissolved and incorporated in a Heritage Management Institute. However, on advice of various bilateral parties, it has been proposed to let the UHFS continue to exist next to the Suriname Heritage Management Corporation, because of the different mandates of both organizations. The UHFS will remain a knowledge-centre for the built heritage, but will also remain a semi-governmental institute for the coordination of various planning and design instruments in relation to the Historic Inner City of Paramaribo. On March 24, 2001 the Council of Ministers of Suriname approved the establishment of the 'Surinaamse Monumentenbeheer Maatschappij NV' (Suriname Heritage Management Corporation), which main task will be using the built heritage of the Historic Inner City of Paramaribo as a catalyst for sustainable urban regeneration. Reference to the above action was made by letter dated May 9, 2001 ref. MC-72.

f. Agreed plans related to property

The "Plan for the Inner City of Paramaribo" was designed by the Urban Heritage Foundation Suriname under the responsibility of the Ministry of Education & Community Development and in co-operation with the Ministry of Public Works. The Plan for the Inner City of Paramaribo consists of an analysis of the historical development and a short outline of the cultural historical background of the city. A combination of these aspects mentioned, offer an indication of the opportunities and risks of the development without threatening the existing cultural identity. Based on this analysis a development scheme and a land-use plan for the historic inner city can be drawn up. An up to date inventory of the architectural and technical condition of the existing building stock has been made up to design a conservation plan. This inventory provides a clear insight in the buildings to be conserved and renovated and shows which open plots have to be filled in (with contemporary architecture).

g. Sources and levels of finance

At the moment there are two financing instruments available for Mutual Cultural Heritage in Suriname provided by the Dutch Government, being the *HGIS-Cultuurmiddelen* (International Cooperation for Culture) and the *Suriname Cultuurallocatie (Suriname Cultural Policy)*. These two funds form part of the recently (September 2001) formalized 'Policy Framework Mutual Cultural Heritage' signed by the Surinamese Minister of Education and Community Development and the Dutch State Secretary for Culture.

Besides the above funds, the European Union recently financed a study entitled: "Study to Establish a Comprehensive Sector Policy and Strategy Framework for the Sustainable Management of the Built Heritage of the Inner City of Paramaribo". The final report of the study was published recently. Reference to the European Union study was made by letter dated June 11, 2001 ref. MC-99).

h. Sources of expertise and training in conservation and management techniques

Under proposition is the establishment of a training centre for restorers in the "Petrus Dondershuis" located across the St. Petrus and Paulus Cathedral. An amount of US\$ 36.500 has been donated by the ALCOA Foundation Committee Suriname to the Petrus Dondershuis Foundation to set up this training centre for restorers of wooden historic

buildings. The training centre will start its activities with the restoration of the wooden St. Petrus and Paulus Cathedral, which may be financed by the European Union. This project is now being evaluated by the European Union.

i. Visitor facilities and statistics

Tourism to Suriname mainly consists of family visits from Surinamese people living abroad; on an average of 4,000 to 8,000 visitors per month. Of these people visiting family and relatives, a significant number also engages in the so-called eco-tourism into the forested interior. Cultural tourism is still an unexploited area for Suriname. Small tour operators in the city offer guided tours into the city and to for instance, the former plantations in the district of Commewijne.

To promote Suriname as a destination location an International Seminar was held on April 11, 2000 in Paramaribo on the theme "New Life for Old Cities". This seminar was organized by Conservation International Suriname in cooperation with the Government of the Republic Suriname. The seminar formed an integral part of "A process to design a Sustainable Tourism Development and Conservation Strategy for Suriname, Highlighting Three Core Tourism Products". The report of the seminar was sent to the World Heritage Centre as an annex of the letter dated November 1, 2000 ref. MC-163.

The European Union financed study mentioned under **paragraph g** (Sources and levels of finance) focuses also on the close symbiosis between heritage and tourism and provides recommendations on how to make use of the tourism potential of the Historic Inner City of Paramaribo.

Publications about historic sites & sights in the city, are not numerous available at the moment. Yearly, the "*Stichting Monumentenzorg*" (a private monumental care Foundation), organises an "Open monument day". At this event a prize for the best maintained monument is handed out.

The Suriname Museum, the main visitor centre with a small (book) shop, is centrally located at Fort Zeelandia in the heart of the city.

As the proposed Cultural Property consists of the centre of Suriname's capital city accommodation, restaurants and other facilities and services are readily available. Over night accommodation in different hotels and guest houses (total approx. 70) ranges in price from 30 to 110 US dollar per night.

j. Site management plan and statement of objectives

Site conservation and management plan: the "Plan for the Inner City of Paramaribo" by the Urban Heritage Foundation Suriname, under supervision of the Ministry of Education & Community Development (see annexed copies).

k. Staffing levels

The Urban Heritage Foundation Suriname consists of a board with expertise in notary, culture, architecture, law and public works, while its bureau personnel is trained at an academic level in human-geography, urban-planning and arts-history.

The foundation offers working-experiences for graduate-students from the University of Suriname, and several Universities and High Schools of the Netherlands.

TEXT OF THE RE-SUBMISSION OF THE NOMINATION OF THE HISTORIC INNER CITY OF PARAMARIBO

For the necessary financial technical and judicial expertise, other governmental agencies or, where feasibility studies are concerned, commercial organizations can be asked for support.

5. Factors Affecting the Site

a. Development pressures

Development pressures occur when urban renewal takes place by private entrepreneurs and wooden buildings are being replaced by concrete ones. With the installation of an Expert Building Committee, as mentioned in page 14, a system of aesthetic control (on scale, architectural form and building-height etc.) in the designated Conservation Zone and Buffer Zones will be operational. The Urban Heritage Foundation Suriname will work together with the Ministry of Public Works to integrate the aspect of aesthetic control with the maintenance of the high quality view of the historic city centre.

b. Environmental pressures

Building and sewer maintenance are provided for in the Plan for the Inner City of Paramaribo of 1997 and will effectively protect against heavy rains occurring in the two rainy seasons.

c. Natural disasters and preparedness

A real threat to Paramaribo's wooden city centre is fire. In the first half of the nineteenth century two major fires destroyed a great part of the then existing town and even today minor fires occur which damage and destroy a part of Suriname's cultural heritage. After a big fire in 1992, just outside the proposed Cultural Property (Keizerstraat), which had destroyed over ten buildings, two of which were historic monuments, the Surinamese Government updated its fire control equipment and water supply so that it is now more adequately equipped for the enormous task of safeguarding the wooden city centre. Nevertheless, a major fire in August 1996 destroyed the parliament building, one of the oldest historic buildings in town, and two annexing governmental monuments in the Gravenstraat. This has once more proven that the utmost care and attention is still asked from the Surinamese fire brigade and the general public.

Because of the vulnerability of Historic Paramaribo to fire, the site manager for Historic Paramaribo participated in January 2001 in a regional training workshop on "Risk Preparedness for the Caribbean", organized in the Dominican Republic by the International Centre for the Study of the Preservation and Restoration of Cultural property (ICCROM) in cooperation with UNESCO's World Heritage Centre. As a result of this training workshop a fire-prevention survey for the Historic Inner City of Paramaribo is now under preparation. This survey will form the basis for a fire-prevention plan for the inner city.

d. Visitor/tourism pressures

Suriname has not yet been "discovered" by international tourism: the hub of visits to Suriname is from the Netherlands and the United States and is family-related. Efforts are now being made to draw more tourists to Suriname by creating facilities for so called cultural tourism (see also the Plan for the Inner City of Paramaribo).

e. Number of inhabitants within the site

The last census being held in 1980, no recent numbers of inhabitants to the inner city are available. Approximately 250,000 people live in the area of Greater Paramaribo and less than 10,000 in the proposed Cultural Property. A new census is planned for the year 2002.

6. Monitoring

a. Key indicators for measuring state of conservation

Number of historic wooden buildings in proposed Cultural Property: approximately 400
Number of listed monuments in proposed Cultural Property: approximately 160
Total of buildings requiring major repair in proposed Cultural Property: 98

Proposed conservation programme in the Plan for the Inner City of Paramaribo: 10 to 15 years (1997-2007/2012) (see annexed copies).

b. Administrative arrangements for monitoring property

The appointed site manager for Historic Paramaribo is in charge of the proposed Cultural property and its state of conservation. With regard to aesthetic control the Special Advisory Committee (Building Commission) mentioned under Chapter 4 paragraph b will be in charge of evaluating (according to aesthetic criteria) all building plans in the designated Conservation Zone and Buffer Zones.

c. Results of previous reporting exercises

The first report on Paramaribo's cultural heritage made in Ozinga's *Proeve van een Monumentenlijst* (Test for a Monuments List) of 1961, was followed by *De historische monumenten van Suriname* (Suriname's Historical Monuments) of 1963. The latter, merely a descriptive exercise, was the first comprehensive book of this subject.

A second similar descriptive report was carried out under supervision of Temminck Groll in *De architectuur van Suriname 1667 - 1930* (The Architecture of Suriname 1667-1930) of 1973. This valuable book is still used by restoration architects and others alike as a source for detailed drawings and information on the monuments of Paramaribo and the districts.

A third report on Paramaribo's monumental inner city was carried out by Van Dun & Van Oers in 1995. This was a mere comprehensive study in the field of integrated conservation; a plan dealing with a political, economic and managerial approach towards the revitalisation of the historic inner city of Paramaribo. This report "Wooden Gold" formed the starting point for the Plan for the Inner City of Paramaribo (1997), carried out by the Ministry of Education and Community Development, e.g. the Urban Heritage Foundation Suriname.

7. Documentation

a. Photographs, maps, plans and video

See Appendices 2 and 3 for maps, plans and photographic documentation of both the historical and the actual situation.

A promotional video made in 1997 by the Urban Heritage Foundation Suriname for the Ministry of Education and Community Development is also included.

The colour photographs in Appendix 3 were specially made for this nomination dossier by The Netherlands Department for Conservation, Zeist (photographer Loek Tangel).

b. Copies of the annex “Plan for the Inner City of Paramaribo”

Also included are copies of the “Plan for the Inner City of Paramaribo” (site management plan).

c. Copies of the annex “Legal Protective Measures”

For an excerpt in English of the 1998 Monuments Act Bill, the full Dutch text of the 1998 Monuments Act Bill and the Monuments List of Paramaribo see the annex “Legal Protective Measures”.

d. Bibliography

Abbenhuis, M.F.,

De kathedraal van Suriname (Surinames Cathedral),

from: Surinames history, Sticusa, Paramaribo, 1963.

Attema, Y.,

Monumentengids van Paramaribo (Guide to Paramaribo's Monuments),

Paramaribo, 1980.

Bouwen in de stad (To build in the city),

De Evangelische Broedergemeente in Suriname (The Moravian Church of Suriname),

Paramaribo, 1958.

Bouwfonds restauratie Sefardische synagoge in Suriname,

Sedek ve Shalom: restauratie synagoge Sefardische gemeente in Suriname

(*Sedek ve Shalom: restoration of the Sephardi Synagogue in Suriname*),

Paramaribo, 1984.

Bubberman, F.C.,

De beveiliging van Suriname's zij-ingang (Surinames Side Entrance Security),

Suralco Magazine, Vol.18 no.1, 1986.

CESWO

Ontwerp voor de oprichting en in bedrijfstelling van de Surinaamse Monumenten Beheer

Maatschappij – SMBM – (Suriname Heritage Management Corporation),

March, 1999

Dun, P. van, R. van Oers,

Hout voor Goud (Wood for Gold),

Delft/Zeist, 1994.

Dun, P. van, R. van Oers,
Wooden Gold - Paramaribo Conservation Project,
Zeist, 1995.

European Union
Final Strategy report "Study to Establish a Comprehensive Sector Policy and Strategy Framework for the Sustainable Management of the Built Heritage of the Inner City of Paramaribo",
October, 2001

Fontaine, J.,
Zeelandia, de geschiedenis van een fort (Zeelandia: the History of a Fortress),
Zutphen, 1972.

Fontaine, J.,
De nieuwste moskee in Suriname (The latest Mosque in Suriname),
Suralco Magazine, Vol.17 no.1, 1985.

Fontaine, J. (ed.),
Onderweg van afhankelijkheid naar zelfstandigheid, 250 jaar Hernhutterzending in Suriname 1735-1985 (From Dependency to Self-sustainability, 250 years of Moravian Mission in Suriname 1735-1985),
Zutphen, 1985.

Goslinga, C.Ch.,
The Dutch in the Caribbean and on the Wild Coast 1580-1680,
Assen, 1971.

Greig, D.,
The Reluctant Colonists: Netherlanders Abroad in the 17th and 18th Centuries,
Assen, 1987.

ICAD N.V.
Haalbaarheidsonderzoek N.V. Stadsbeheer Paramaribo (Feasibility study Paramaribo Conservation Ltd.),
Paramaribo, 1998

De Joden in Suriname: honderdjarig jubileum der Hoogduitsche synagoge te Paramaribo (Jews in Suriname: hundred year Jubilee of the German Synagogue in Paramaribo),
Amsterdam, 1937.

Jong, C. de,
Die stad Paramaribo, historisch-bouwkundig juweel van West-Indie (The city of Paramaribo, historical-architectural Jewel of the West-Indies),
Stigting Simon van der Stel Foundation,
Pretoria (South-Africa), 1979.

Koenraad, J.,
Suriname: de geschiedenis en architectuur van zijn nederzettingen (Suriname: the History and Architecture of its Settlements),
Ekeren, 1979.

Oudschans Dentz, F.,
Wat er overbleef van het kerkhof en de Synagoge van de Joden-savanne in Suriname
(*What remained of the graveyard and Synagogue of 'Jodensavanne' in Suriname*),
's-Gravenhage, 1948.

Ozinga, M.D.,
De historische monumenten van Suriname (Surinames Historical Monuments),
's-Gravenhage, 1963.

Ploeger, J.,
Fort "Zeelandia" - sy Verlede, Hede en Toekomst (Fort Zeelandia - its Past, Present and Future),
Lantern, the Foundation for Education, Science and Technology,
Pretoria (South-Africa), 1974.

Samson, Ph.A.,
Het oude fort Nieuw-Amsterdam in Suriname (the Old Fort 'Nieuw-Amsterdam' in Suriname),
Schakels, 's-Gravenhage, 1964.

Snelleman, J.F.,
Hout en planken (Wood and Cladding),
De West-Indische Gids, 's-Gravenhage, 1923.

Sniphout, W.E.,
De synagoge der Nederlandsch-Israelietische Gemeente te Paramaribo
(*The Synagogue of the Ashkenadzi Jewish Community in Paramaribo*),
Paramaribo, 1940.

Stichting Gebouwd Erfgoed Suriname
Binnenstadsplan Paramaribo - Raamwerk voor de revitalisering van de historische binnenstad van Paramaribo, Juni 1998 (Plan for the Inner City of Paramaribo, Framework for the revitalization of the Historic Inner City of Paramaribo, June 1998)

Suralco Magazine,
De kathedraal S.S. Petrus en Paulus (the Saint Peter and Paul Cathedral),
Paramaribo, 1974.

Temminck Groll, C.L. (ed.),
De architectuur van Suriname 1667-1930 (The Architecture of Suriname 1667-1930),
Zutphen, 1973.

Temminck Groll, C.L.,
Monumentenzorg in Suriname en de Nederlandse Antillen (Monuments Preservation in Suriname and The Netherlands Antilles),
Driebergen, 1967.

Temminck Groll, C.L.,
Monumentenzorg in Suriname, impressie na vijf jaar (Monuments Preservation in Suriname, impressions after five years),
Mededelingen Stichting Surinaams Museum, no.17+18, 1976.

Temminck Groll, C.L.,
Openbare Monumenten (Public Monuments)

Cultureel mozaïek van Suriname (Cultural Mosaic of Suriname),
Zutphen, 1978.

Vernooy, J.,
Religieuze kunst en cultuur in Suriname (Religious Art and Culture in Suriname),
Kala - Vol.2 no. 1.

Volders, J.L.,
Bouwkunst in Suriname, 300 jaar nationale architectuur
(Building Practice in Suriname, 300 years of National Architecture),
Paramaribo, 1973.

Voorduin, G.W.C.,
Gezigten uit Neerland' West-Indies (Sights from the Dutch West-Indies),
Amsterdam z.j.

Wel, F.J. van,
Oude huizen in Paramaribo (Old houses in Paramaribo),
and: Plantagehuizen (Plantation houses),
Schakels, 's-Gravenhage, 1964.

e. Addresses where inventory, records and archives are held

Inventory and records:

Stichting Surinaams Museum (books, historical photographs and maps)
Zeelandiaweg & Commewijnestraat 18
Paramaribo, Suriname

The Urban Heritage Foundation Suriname (inventory, photographs, drawings)
Zeelandiaweg 7
Paramaribo, Suriname

A computer data base (Geographical Information System) of the inventory and records
is kept at:

The Urban Heritage Foundation Suriname (inventory and drawings)
Zeelandiaweg 7
Paramaribo, Suriname

GISSAT NV (inventory and drawings)
Prinsenstraat 65bv
Paramaribo, Suriname

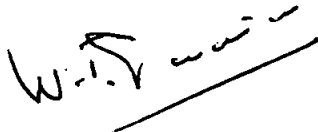
Archives:

Landsarchief
Doekhiweg 18a
Paramaribo, Suriname

Algemeen Rijksarchief (historical maps and plans)
Den Haag, The Netherlands

8. Signature on Behalf of the State Party

Signed on behalf of the Government of the Republic of Suriname,

A handwritten signature in black ink, appearing to read "Walter T. Sandriman", is written above a horizontal line.

Full name: Walter T. Sandriman
Title: Minister of Education and Community Development
Date: November 2001

9. Appendices

Appendix 1: Essential Listed Monuments and their Character Statements

Appendix 2: Historical Maps, Plans and Photographs

Appendix 3: Maps, Plans and Photographic Documentation, actual situation

Essential Listed Monuments and their Character Statements

Inside Designated Conservation Zone

1. Fort Zeelandia Area, address: Abraham Crijnsenweg & Zeelandiaweg

The centre from which the City of Paramaribo originated is, formed by Fort Zeelandia and Onafhankelijkheidsplein, the former parade ground. The entire area of the fortress and Onafhankelijkheidsplein is of high quality as urban design (the administrative centre of the country is in close relation with the fortress on the riverbank) and architectural structure (along three sides of the square semi-closed façades, while the fourth side shows an opening to the river).

The area of Fort Zeelandia consists of:

- the Fort Zeelandia (operated as a museum)
- 4 former officers houses (used as office buildings)
- 2 former commanders houses
- ruins of "Gebouw 1790" (a former barrack)
- a former military prison
- a former guardhouse

Fort Zeelandia

It is the most ancient historic building of Paramaribo. Built before 1667, with 18th century extensions. The original plan is a regular pentagon. On four sides of a similarly pentagonal inner courtyard, there are two-storied brick buildings, covered with steep tiled roofs. The fifth side, the landside, is enclosed by a wall made of shell limestone with a gate house. On the riverside each of the three bastions has a slightly different shape.

Former officers houses Zeelandiaweg 3, 5, 7

Wooden buildings with galleries, originally one storey, dating from the first half of the 19th century. The buildings were raised with one floor about 1900. Steep roofs with dormers, still partly covered with tiles. Zeelandiaweg 3 has a high substructure with a monumental brick step.

Former officers house Zeelandiaweg 9

A plastered brick house from the 18th century, mainly covered with tiles. The gallery is probably a late 19th century extension. An extension with gallery has been added to the back of the house. In the axis, on the ground floor, there is a protruding wooden entrance with a saddle roof.

Former officer's house Zeelandiaweg 6

A two-storied wooden house with an extension on the left side. In the axis a high brick staircase with rounded stairs and a gallery of one storey.

Former officer's house Zeelandiaweg 8

A two-storied wooden house with a gallery.

Ruins of "Gebouw 1790"

This building was originally built as a barrack and operated as a warehouse for foodstuffs. It was later used as a governmental building and was partly destroyed during a fire in the nineteen eighties.

It has a very broad brick front, originally plastered, that consists of two storeys. Each of them has a protruding middle part, which is enclosed by a tympan. On both sides of these middle parts, there are six arched window openings on both storeys. The side walls have three round arched entrances and three arched window openings on the second storey.

Former military prison

This one storey brick building has been used as a military prison until 1996 and has a tiled roof. The northside has a slightly lower extension dating from the early nineteen eighties.

On the westside there are six arched windows with bars and the east side has a door and four rectangular windows with bars.

Former guard house

This wooden building has a hipped roof, a high brick substructure and a brick step with round stairs.

2. Presidential Palace *address: Onafhankelijkheidsplein 1*

The Presidential Palace has an essential position, because of its prominent location on the north-side of the Onafhankelijkheidsplein. The ground floor consists of plastered brick, the second storey is made of wood. The middle part, which is three bays in width, is three storeys high and is crowned by a wide ornamented fronton. A saddle roof with slates, a gallery (1787-1788), later extended with three bays on the right side and in the axis protruding from two storeys and three bays. The gallery is segmented by Ionic pilasters between which there are arches. The front of the second storey has Corinthian pilasters.

To the west of the Palace there is a former “bakhuis” (kitchen), completely plastered in white, with a steep saddle roof between two spout-shaped fronts. Next to this there is a former “koetshuis” (coach-house) that has been converted into a guardhouse. It still has two arched openings. At the back of the Palace is situated the Palmentuin, the only public park in the historic inner city.

3. Ministry of Finance *address: Onafhankelijkheidsplein 3*

This 34,5 metres high brick building, erected between 1836 and 1841 by the town's architect, J.A. Voight, is conspicuous by its monumental set-up. The building is crowned in the middle by a high tower which, as for its shape and height, seems to be more a part of the whole western side of the Onafhankelijkheidsplein, rather than the building itself. During the construction of the building the well-known tower-clock was installed. This antique clock, which is still working, was built by Petit and Fritsen, clock foundry Aarle Rixtel, P. Buys & zn, watchmaker in Amsterdam. The building is furthermore designed with a contemporary portico consisting of Doric columns crowned by a fronton in which the wreathed bronze medallion was fitted in 1913. The building is covered by a hipped roof with dormers. The monumentality and the location of the building in the axis of the square increases the dignity of both the building and the Onafhankelijkheidsplein.

4. Roman Catholic Cathedral “St. Petrus en Paulus” *address: Gravenstraat 22-24*

This church is built completely out of wood in Neo-Roman style, the spires in Neo-Gothic style. The cathedral is situated off the building line.

It is a full basilica on a cross shaped ground plan, consisting of a wide front with two towers, a three-aisled nave consisting of a high nave and low aisles, a transept with extended chapels against the back walls. The roofs were originally covered with slates

but now they partly have a temporary covering of corrugated iron. The building is painted in the colours grey (fasciae, pilasters, friezes, columns and arches) and yellow (actual wall faces). The tracery in the windows is white.

The interior is entirely made of unpainted cedar wood. Very special are the wooden groined and the ribbed cross faults, the beautifully sculptured capitals of the entrance and those of the little dividing columns of the tower windows; the big rose-window, the arcades and the constantly varying patterns of the cast iron tracery in the windows of the aisles. The two Neo-Gothic spires are also richly designed, but of more recent date.

5. "Corner House" address: Waterkant 2

"Corner House" and "De Waag" are the first houses at the Waterkant that were rebuilt after the great fire of 1821. An important difference with the old building of before the fire is that the present house has its front at the Waterkant, while the previous one faced the square. "Corner House" is a monumental wooden building, on a high brick substructure painted red with corner basements and Doric corner pilasters, enclosed by a turning cornice. A hipped roof with dormer in front and at the back. A perron with side stairs and deepened squares on the front side. An Ionic portico with two columns on the landing and against the front two pilasters with lanterns. This portico supports a balcony with an iron balustrade, and an Ionic superstructure with fronton on top of that. An Ionic fronton on the rear side. Surfaced brick garden walls with cast iron fence (late 19th century). On the front side two fence piles which give access to the yard. At the back of the house are a brick "bakhuis" (kitchen) with a round chimney and a brick servant building with a wooden storey.

6. "De Waag" (1824) address: Waterkant 5

"De Waag" (Weighing House) was used, as the name indicates, to weigh goods (mostly agricultural products) brought in by land and river. It forms the end of the view line towards the river Suriname looking from the Keizerstraat. It is a brick, completely plastered building under a steep hipped roof, originally covered with slates, now temporary covered with corrugated iron. On each of the landsides there is a dormer with one window, on the riverside there are three such dormers. The middle part and the corners of the façades are emphasized by pilasters, the front is enclosed by a cornice. In the axis there is a double panelled door with a semicircular fanlight in which the year 1824 has been written. Above this there is an arched double door and a balcony with a cast iron balustrade.

7. Reformed Church address: Kerkplein

Being the only building situated in the middle of the "Kerkplein", it emphasizes the formal, central character of this part of the city. The "Kerkplein" is after the "Onafhankelijkheidsplein" the oldest square in Paramaribo. During the 17th century it was the political centre of Paramaribo. There was also a cemetery, the so-called "Oranjetuin", for the distinguished people of the colony. During the construction of the church in tombstones of the old cemetery were used for constructing the church floor. The building is a three-aisled classicist brick construction, plastered white, on a stretched octagonal ground plan covered with slates. Both longitudinal walls have a slightly protruding middle part crowned by a fronton and flanked by chequered pilasters.

Outside Designated Conservation Zone

8. Lutheran Church address: Waterkant 102

The church is situated on a spacious terrain, enclosed by a simple iron gate of 1894. It is a plastered brick building with a turning mansard roof with tiles. Simple skirting-

board and cornice around the building, pilasters at the corners. A slightly protruding middle part crowned by a fronton in which there is an octagonal window. In the axis a double panelled door with a semicircular fanlight and little ventilation doors.

9. Synagogue "Neve Shalom" (Ashkenadzi Jewish Community)

address: Keizerstraat 82

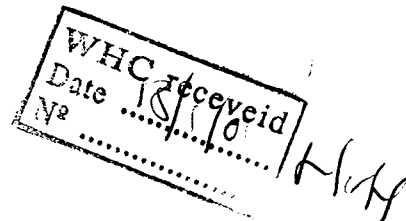
The synagogue is situated on a large terrain between Keizerstraat and Wagenwegstraat. It faces the Keizerstraat, where the boundary is formed by a monumental fence with an entrance flanked by 2 sturdy brick piles.

The synagogue itself is a wooden construction built widthways, covered by a hipped roof with slates. Before the front there is a monumental portico with 4 Ionic columns supporting a cornice with a fronton. A step, the width of the portico, with 2 stairs of surfaced brick and a landing of marbles tiles. The wooden floors of the interior are covered with white sand.

Near the western boundary of the terrain there is a "ritueel badhuis" (ritual bathing house), under a hipped roof with slates. On the left side of the synagogue there is a wooden house on brick corbels.

MINISTRY OF EDUCATION AND COMMUNITY DEVELOPMENT
Dr. S. Kafiluddistraat 117-123
Paramaribo - Suriname
Tel. (597) 498850/Fax (597) 495083

NS 940
pls acknowledge
receipt
cc.
Icomos

To: The Director of the
UNESCO World Heritage Centre (WHC),
Mr. Francesco Bandarin
7 Place de Fontenoy
75352 Paris 07 SP
FRANCE
Fax 33 (0) 1 45 68 55 70

Subject: Nomination Historic Inner City of Paramaribo

Our Ref.:
MC-72

Date: May 9, 2001

Dear Sir,

With reference to your letter dated 16 March 2000, ref. WHC/HVH/NS/mgl/74, and our letter dated 30 January 2001, ref. MC-004, I hereby inform you that progress has been made regarding the recommendations for the nomination of the Historic Inner City of Paramaribo for the UNESCO World Heritage List.

|| On the 24th of March 2001, the Council of Ministers of Suriname gave its approval to the Monuments Bill and the establishment of the "NV Surinaamse Monumenten Beheermaatschappij" (Suriname Heritage Management Corporation) (see appendices).

|| The approved Monuments Bill will replace the existing Law of 1963. The Bill has already been sent for advice to the 'Staatsraad' (State Council), which is the Advisory body of the Government of the Republic of Suriname. Thereafter, the Bill needs to be sent to the National Assembly.

Sustainable management of the monuments and the environment of the historic inner city of Paramaribo will be the main task of the Suriname Heritage Management Corporation.

Furthermore, we inform you that within a few weeks time the draft state resolution regarding the establishment of a building commission will be discussed in the Council of Ministers. In our earlier correspondence this state resolution was called "state resolution

for Aesthetic standards/guidelines". The main task of the building commission will be to advise the Director of the Ministry of Public Works with regard to special criteria for building plans in urban areas with a specific esthetic character, but also to evaluate these building plans on the basis of esthetic criteria.

We will keep you informed about further developments.

Sincerely yours,
The Minister of Education and Community Development,

Mr. Walter Sandriman

cc:

- Director of Culture
- National UNESCO Commission Suriname
- Site-manager Historic Paramaribo, Mr. S. Fokké

Appendices:

- copy of Council Decision regarding the Monuments Bill
- copy of Council Decision regarding the establishment of the Suriname Heritage Management Corporation
- copy of Monuments Bill (Dutch version)

Fms 42201

DE RAAD VAN MINISTERS

MISSIVE

No. 200/R.v.M.

Paramaribo, 27 april 2001

Minister van Onderwijs
en Volksontwikkeling

005/01 O & V / Geh
30-04-2001

Aan de Minister van Onderwijs
en Volksontwikkeling.

Hierbij deel ik U mede, dat de Raad van Ministers in zijn vergadering van zaterdag 24 maart 2001, naar aanleiding van Uw voorstel van 5 maart 2001 No. 005/01 O & V Geh., goedkeuring heeft gehecht aan

- de oprichting van de Surinaamse Monumenten Beheer Maatschappij N.V. (S.M.B.M. N.V.) en de concept-statuten daarvan;
- de overdracht (in beheer geven) aan de S.M.B.M. N.V. van monumentale overheidsgebouwen tot een waarde van NGL. 1.000.000,-;
- de toewijzing van dividend op staatsaandelen van de S.M.B.M. N.V. aan een instellen Restauratiefonds.

abraham
27/4

De Vice President,
Voorzitter van de Raad van Ministers

M. J. R. AJODHIA
27/4 2001
M. J. R. AJODHIA

Cc.: Alle Ministers.
De Voorzitter van de Rekenkamer van Suriname.

DE RAAD VAN MINISTERS
MISSIVE

No. 175 /R.v.M.

Paramaribo, 28 maart 2001

Minister van Onderwijs en
Volksoontwikkeling

Nummer: 004/01 O&V/Geh
Datum: 02-04-2001

Advies	Beh.	VAlh.	Tkn.	Dep.
				/

Aan de Minister van
Onderwijs en Volksoontwikkeling

Hierbij deel ik U mede, dat de Raad van Ministers in zijn vergadering van zaterdag 24 maart 2001, naar aanleiding van Uw voorstel van 5 maart 2001 No. 004/01 O&V/Geh., goedkeuring heeft gehecht aan de ontwerp-wet houdende bepalingen inzake het behoud van monumenten, die uit een oogpunt van geschiedenis, oudheidkunde, kunst of architectuur van algemeen belang zijn voor Suriname en tot behoud van stads- en dorpsgezichten ("Monumentenwet") met de daarbij behorende Memorie van Toelichting.

De Vice President,
Voorzitter van de Raad van Ministers

Handwritten signature
/

Handwritten signature
28/3/2001
Mr. J.R. AJODHIA

Cc.: Alle Ministers.
De Voorzitter van de Rekenkamer van Suriname.

**WET van, houdende bepalingen inzake
het behoud van monumenten, die uit een oogpunt
van geschiedenis, oudheidkunde, kunst of architectuur
van algemeen belang zijn voor Suriname en tot behoud
van stads- en dorpsgezichten
"Monumentenwet".**

ONTWERP

DE PRESIDENT VAN DE REPUBLIEK SURINAME,

In overweging genomen hebbende, dat het wenselijk is nieuwe regels omtrent het behoud van monumenten, die uit een oogpunt van geschiedenis, oudheidkunde, kunst of architectuur van algemeen belang zijn voor Suriname en tot behoud van stads- en dorpsgezichten, vast te stellen;

Heeft, de Staatsraad gehoord, na goedkeuring door De Nationale Assemblée, bekrachtigd de onderstaande wet:

HOOFDSTUK I ALGEMENE BEPALINGEN

Artikel 1

In deze wet en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

- a. **Minister:** de Minister belast met culturele aangelegenheden in het bijzonder de monumentenzorg;
- b. **monumenten:**
 1. alle roerende en onroerende zaken, welke tenminste vijftig jaar oud zijn en die van algemeen belang worden geacht wegens hun schoonheid, hun kunstwaarde, hun betekenis voor de wetenschap, voor de oudheidkunde, de geschiedenis van het land, hun volkenkundige waarde of architectuur;
 2. terreinen welke van algemeen belang zijn wegens daar aanwezige zaken zoals bedoeld onder 1;
- c. **archeologische monumenten:** de monumenten, bedoeld onder b, sub 2;
- d. **beschermd monumenten:** monumenten of delen daarvan welke zijn ingeschreven in de ingevolge deze wet vastgestelde registers;
- e. **zakelijk gerechtigden:** eigenaren, erfpachters of anderen die een zakelijk genotsrecht hebben op het monument;
- f. **stads- en dorpsgezichten:** groepen van onroerende zaken hieronder begrepen bomen, wegen, straten, pleinen en bruggen, welke met een of meer tot de groep behorende monumenten een beeld vormen, dat van algemeen belang is wegens de schoonheid of het karakter van het geheel;
- g. **beschermd stads- en dorpsgezichten:** stads- en dorpsgezichten, welke zijn ingeschreven in de ingevolge deze wet vastgestelde registers;
- h. **Commissie :** de Commissie Monumentenzorg, zoals bedoeld in artikel 2 van deze wet;
- i. **Welstandscommissie:** de Commissie, zoals bedoeld in artikel 4 lid 2 van de Bouwwet 1956 (G.B. 1956 no. 30, laatstelijk gewijzigd bij S.B. 1980 no. 116).

HOOFDSTUK II DE COMMISSIE MONUMENTENZORG

Artikel 2

1. Er is een Commissie Monumentenzorg, bestaande uit ten minste vijf leden;
2. De voorzitter, de ondervoorzitter en de overige leden van de Commissie worden voor de duur van vijf jaren door de Minister benoemd en ontslagen;
3. Voor de benoeming komen uitsluitend personen in aanmerking, die geacht kunnen worden voldoende deskundig te zijn op het gebied van de bouwkunde, de stedenbouwkunde, het oudheidkundig bodemonderzoek, de historie, de kunstgeschiedenis van Suriname en het volk danwel de juridische aspecten van de monumentenzorg;
4. De Commissie heeft tot taak :
 - a. de Minister desgevraagd of uit eigen beweging van advies te dienen op het gebied van de toepassing van deze wet;
 - b. zich geregeld op de hoogte te houden van de toestand waarin de monumenten zich bevinden en daaromtrent tenminste eenmaal per jaar rapport aan de Minister uit te brengen;
5. De Commissie verricht voorts de werkzaamheden op het gebied van de monumentenzorg, welke haar bij of krachtens de wet of door de Minister worden opgedragen;
6. De Minister voegt aan de Commissie een secretaris toe en regelt, voor zover nodig, haar inrichting en werkwijze;
7. De leden en de secretaris van de Commissie ontvangen een vergoeding voor reis- en verblijfkosten benevens vacatiegelden een en ander volgens regels door de Minister te stellen.

HOOFDSTUK III BESCHERMDE MONUMENTEN

§ 1. Aanwijzing en wijziging

Artikel 3

1. Roerende en onroerende zaken, welke tenminste vijftig jaar oud zijn en die van algemeen belang worden geacht wegens hun schoonheid, hun kunstwaarde, hun betekenis voor de wetenschap, voor de oudheidkunde, de geschiedenis van het land, hun volkenkundige waarde of architectuur en de terreinen, welke van algemeen belang zijn volgens de daar aanwezige zaken als hierboven bedoeld, kunnen al dan niet op verzoek van zakelijkgerechtigden door de Minister worden aangewezen als monument.
2. Monumenten kunnen al dan niet op verzoek van zakelijkgerechtigden door de Minister worden aangewezen als beschermd monument.
3. Van elk te beschermen monument wordt een redengevende omschrijving gemaakt, welke een omschrijving geeft van de algemene karakteristiek van het monument, zoals materiaal gebruik, de bouwperiode, de stijlkenmerken, de gevelopbouw, de ornamentiek (gevelversiering) en de situering (ligging) van het monument.
4.
 - a. Alvorens de Minister ter zake de in de leden 1 en 2 van dit artikel bedoelde aanwijzingen een besluit neemt, vraagt hij advies aan de Commissie.
 - b. Voor wat de archeologische monumenten betreft, vraagt de Minister tevens advies aan de Archeologische Dienst.

5. De in lid 4 van dit artikel bedoelde adviezen dienen binnen 60 werkdagen aan de Minister kenbaar te worden gemaakt.
6. De Minister beslist binnen 90 werkdagen na ontvangst van het verzoek van de belanghebbenden.

Artikel 4

De Minister is bevoegd ambtshalve veranderingen aan te brengen in de status als beschermd monument, waarbij artikel 3 van overeenkomstige toepassing is.

Artikel 5

1. De beschikking tot aanwijzing als bedoeld in artikel 3 lid 2 en die tot verandering als bedoeld in artikel 4, worden binnen 30 werkdagen na het genomen besluit als bedoeld in artikel 3 lid 6 door de Minister schriftelijk betekend aan degenen, die als zakelijk gerechtigden in de registers van het Hypotheekkantoor te boek staan of aan de staat bekend zijn en aan de verzoekers, indien om aanwijzing dan wel verandering is verzocht.
2. De in lid 1 van dit artikel bedoelde beschikking vermeldt de redengevende omschrijving, als bedoeld in artikel 3 lid 3.
3. De in lid 1 van dit artikel bedoelde beschikking wordt ter algemene kennis gebracht door plaatsing daarvan in het Advertentieblad van de Republiek Suriname.
4. Afschriften van de in lid 1 bedoelde beschikkingen worden ook toegezonden aan de Directeur van Openbare Werken, de Directeur van Cultuur, de Hypotheekbewaarder, de Distrikts Commissaris, binnen wier gebied het beschermd monument gelegen is en aan organisaties of instanties belast met de monumentenzorg.

Artikel 6

Met ingang van de dag waarop de kennisgeving, bedoeld in artikel 5 lid 1, heeft plaatsgevonden, zijn de artikelen 9 tot en met 17 van overeenkomstige toepassing, totdat vaststaat dat bedoeld beschermd monument niet wordt ingeschreven in het register, als bedoeld in artikel 7 lid 1, doch ieder geval na verloop van een jaar na betekening.

Artikel 7

1. Monumenten of delen daarvan, welke overeenkomstig het bepaalde in artikel 3 zijn aangewezen als beschermd monument, worden ingeschreven in een openbaar register van beschermde monumenten.
2. Bij of krachtens Staatsbesluit worden de nodige voorschriften omtrent de inrichting en het beheer van het in lid 1 van dit artikel bedoelde register vastgesteld.
3. De Hypotheekbewaarder maakt van het afschrift van de beschikking als bedoeld in artikel 5 lid 1, aantekening in de bij het Hypotheekkantoor berustende Openbare Registers, dat de opstallen op de betreffende percelen of de betreffende percelen zelf aangewezen zijn als beschermd monument.

§ 2. Bezwaar en Beroep

Artikel 8

1. Iedere zakelijk gerechtigde kan tegen een besluit tot aanwijzing casu quo wijziging als beschermd monument bezwaar aantekenen bij de Minister.
2.
 - a. Het bezwaarschrift, bedoeld in lid 1 van dit artikel, moet met redenen zijn omkleed en binnen dertig dagen na dagtekening van de beschikking, bedoeld in artikel 5 lid 1, bij de Minister worden ingediend.
 - b. Als de dag van indiening geldt de datum van ontvangst.
3.
 - a. De Minister beslist, na advies te hebben ingewonnen van de Commissie, en voor wat de archeologische monumenten betreft de Archeologische Dienst binnen twee maanden na ontvangst van het bezwaarschrift zoals bedoeld in lid 1 van dit artikel.
 - b. De beslissing wordt met redenen omkleed en schriftelijk ter kennis gebracht van de indiener van het bezwaarschrift.
4. In geval de Minister afwijzend beslist op het bezwaarschrift, heeft de indiener daarvan de mogelijkheid om binnen 60 dagen, nadat voornoemde beslissing aan betrokkene kenbaar is gemaakt, hiertegen in beroep te gaan bij de President van de Republiek Suriname. Het beroepschrift moet met redenen omkleed zijn.
5. De President van de Republiek Suriname beslist, na advies te hebben ingewonnen van de Staatsraad, binnen negentig dagen na ontvangst van het beroepschrift.
6.
 - a. De in lid 3 van dit artikel genoemde beslissing van de Minister of het in lid 5 idem bedoelde besluit van de President van de Republiek Suriname wordt toegezonden aan de indiener van het bezwaarschrift c.q. beroepschrift, zoals respectievelijk bedoeld in lid 1 en lid 4 van dit artikel.
 - b. Van deze beslissing of dit besluit wordt aantekening gemaakt in het openbaar register van beschermde monumenten, zoals bedoeld in artikel 6 lid 1 en in de bij het Hypotheekkantoor berustende openbare registers.

§ 3. Vergunning

Artikel 9

1. Het is verboden een beschermd monument geheel of ten dele te beschadigen, te vernielen of te slopen.
2. Het is verboden, zonder vergunning van de Minister of in strijd met de bij zodanige vergunning gestelde voorwaarden een monument :
 - a. geheel of ten dele af te breken, dan wel het uiterlijk of de structuur in enig opzicht te wijzigen;
 - b. te herstellen, te gebruiken of te laten gebruiken op een manier, waardoor het wordt ontsierd of in gevaar gebracht;
 - c. te verplaatsen, waardoor het uit zijn historische context wordt gehaald;
 - d. welke van de openbare weg af zichtbaar is, op enige wijze geheel of ten dele aan het oog te onttrekken;

Artikel 10

1. Een vergunning als bedoeld in artikel 9 lid 2, wordt schriftelijk aangevraagd, waarbij de door de Minister verlangde gegevens worden overgelegd.
2. De Minister bevestigt onverwijld, met vermelding van de datum, de ontvangst van het verzoekschrift.

Artikel 11

1. Alvorens de Minister een besluit neemt inzake een vergunning als bedoeld in artikel 9 lid 2, wordt een schriftelijk advies van de Commissie of de archeologische dienst ingewonnen.
2.
 - a. De in lid 1 van dit artikel bedoelde adviezen dienen binnen 1 maand na de datum van de adviesaanvraag schriftelijk aan de Minister kenbaar te worden gemaakt.
 - b. Indien zulks niet geschiedt, zal worden verondersteld dat de in lid 1 van dit artikel bedoelde instanties geen bezwaar hebben tegen de vergunningsaanvraag.
3. De Minister beslist binnen 2 maanden na de datum van ontvangst, waarbij de beslissing met redenen omkleed wordt en schriftelijk ter kennis van de verzoeker wordt gebracht.

Artikel 12

De Minister kan in het belang van de monumentenzorg aan een vergunning als bedoeld in artikel 9 lid 3 voorwaarden verbinden.

Artikel 13

1.
 - a. De ingevolge artikel 12 verleende vergunningen worden aangetekend in een vergunningen-register.
 - b. Door de Minister worden de nodige voorschriften omtrent de inrichting en het beheer van de in de bedoelde register vastgesteld.
2. In het in lid 1 van dit artikel bedoelde register worden aangetekend:
 - a. de datum van de vergunning;
 - b. de naam en het adres van de vergunningaanvrager;
 - c. het nummer van de vergunning;
 - d. het beschermde monument waarop de vergunning betrekking heeft, alsmede de van belang zijnde kadastrale gegevens daarvan;
 - e. de aard van de werkzaamheden.
3. Aantekeningen als bedoeld in lid 2 van dit artikel vinden plaats binnen een week na de dag waarop een vergunning, zoals bedoeld in artikel 11 lid 3 juncto artikel 12 is verleend.

Artikel 14

1. De door de Minister verleende vergunning kan worden ingetrokken indien:
 - a. blijkt dat de vergunning ten gevolge van een onjuiste of onvolledige opgave is verleend;
 - b. blijkt dat de vergunninghouder de voorwaarden, zoals bedoeld in artikel 12, niet naleeft of anderszins misbruik maakt van de vergunning.

2. De vergunninghouder wordt van het voornemen tot intrekking, middels een met redenen omkleed schrijven, in kennis gesteld en in de gelegenheid gesteld door de Minister te worden gehoord.
3. De Minister kan met betrekking tot het intrekken van een vergunning, nadere regels vaststellen.

§4. Herstel en instandhouding

Artikel 15

1. De zakelijk gerechtigden tot een beschermd monument zijn verplicht tijdig zelf de werkzaamheden tot onderhoud of herstel te verrichten of te doen verrichten.
2. De zakelijk gerechtigden tot een beschermd monument zijn verplicht te gedogen, dat daaraan of daarin van Staatswege door de Minister nodig geachte werkzaamheden tot onderhoud of herstel worden verricht.
3. De van Staatswege gemaakte kosten, welke voortvloeien uit grove verwaarlozing van het betrokken beschermd monument, kunnen worden verhaald op de zakelijk gerechtigden.

Artikel 16

1. Door de Minister kan uit de Staatskas op verzoek aan de zakelijk gerechtigden een uitkering worden verstrekt ten behoeve van herstel en instandhouding van het betrokken beschermd monument.
2. Bij of krachtens staatsbesluit worden regels vastgesteld met betrekking tot het aanvragen, toekennen en verantwoorden van uitkeringen, als bedoeld in lid 1 van dit artikel.
3. De uitkering bestaat hetzij uit een vast bedrag per jaar hetzij een percentage van de door de Minister vast te stellen kosten.
4. Een uitkering, als bedoeld in lid 1 van dit artikel wordt niet verleend indien en voorzover:
 - a. het betreft kosten van onderhoud of herstel welke voortvloeien uit grove verwaarlozing van het beschermd monument;
 - b. een vergunning, als bedoeld in artikel 9 van deze wet, alsmede de met deze vergunning samenhangende bouwvergunning, als bedoeld in artikel 1 van de Bouwwet 1956 (G.B. 1956 no. 30 , laatstelijk gewijzigd bij S.B. 1980 no. 116) niet is verleend.

Artikel 17

1. Aan de zakelijk gerechtigde van een monument, welke niet in aanmerking komt voor aanwijzing als beschermd monument , doch de instandhouding daarvan in het algemeen gerechtvaardigd is te achten, kan door de Minister, op advies van de Commissie, een uitkering uit Staatskas in de kosten van onderhoud en herstel worden toegekend.
2. Bij of krachtens Staatsbesluit worden regels vastgesteld met betrekking tot het aanvragen, toekennen en verantwoorden van uitkeringen als bedoeld in lid 1 van dit artikel.

Artikel 18

1. Tot instandhouding en bescherming van een of meer daartoe aangewezen beschermde monumenten of beschermde stads- en dorpsgezichten, kan bij of krachtens staatsbesluit een beheerinstituut worden ingesteld.

2. Met betrekking tot de taakstelling, inrichting, juridische vorm en samenstelling van het in lid 1 van dit artikel bedoeld beheerinstituut worden bij of krachtens staatsbesluit nadere regels vastgesteld.

§ 5. Dwangmiddelen

Artikel 19

1. De Minister kan degene die handelt in strijd met de verbodsbepalingen, zoals bedoeld in de artikelen 9 en 25 leden 1 en 4 of met een voorwaarde, zoals bedoeld in artikel 12, schriftelijk aanzeggen terstond een aanvang te maken met het herstellen in de oude staat van het beschermde monument.
2. Indien blijkt dat de persoon, zoals bedoeld in lid 1 van dit artikel, na de schriftelijke ingebrekestelling toch blijft handelen in strijd met de verbodsbepalingen, zoals bedoeld in de artikelen 9 en 25 leden 1 en 4 of met een voorwaarde, zoals bedoeld in artikel 12, kan de Minister zo nodig met behulp van de sterke arm de voortgang van de verboden werkzaamheden beletten.

Artikel 20

1. De Minister kan, op kosten van de persoon, als bedoeld in artikel 19 lid 1, het beschermde monument voor zover mogelijk doen herstellen in zijn oorspronkelijke staat.
2. De zakelijk gerechtigde danwel de gebruiker van het beschermd monument is verplicht te gedogen, ingevolge het bepaalde in lid 1 van dit artikel, dat aan of in het beschermde monument de door de Minister nodig geachte uitvoering van werken tot herstel worden verricht.
3. De uitvoering van de werken wordt zo nodig mogelijk gemaakt met behulp van de sterke arm.
4. Alvorens tot uitvoering van de in lid 1 van dit artikel bedoelde werken wordt overgegaan, wordt betrokkene 1 werkdag vóór de uitvoering daarvan schriftelijk op de hoogte gesteld.

Artikel 21

1. De Minister kan bij dwangbevel de ingevolge artikel 20 verschuldigde kosten van herstel invorderen of kan deze doen verhalen op de persoon, zoals bedoeld in artikel 19 lid 1.
2. Het dwangbevel wordt op kosten van de persoon, zoals bedoeld in artikel 19 lid 1, bij deurwaardersexploit betekend en ten uitvoer gelegd op de wijze, bij het Wetboek van Burgelijke Rechtsvordering ten aanzien van vonnissen voorgeschreven.
3. Binnen 30 dagen na de betekening staat verzet tegen het dwangbevel open door dagvaarding van de staat.

HOOFDSTUK IV BESCHERMDE STADS- EN DORPSGEZICHTEN

Artikel 22

1. De Minister en de Minister belast met Openbare Werken kunnen, gehoord de Commissie en de Planologische Dienst, stads- en dorpsgezichten aanwijzen, welke naar hun oordeel voor bescherming in aanmerking komen en kunnen zij zodanige aanwijzing intrekken.
2. Van de aanwijzing doen de Ministers, zoals bedoeld in lid 1 van dit artikel, gezamenlijk mededeling in het Advertentieblad van de Republiek Suriname.
3. Daarnaast kan de aanwijzing, bedoeld in lid 1 van dit artikel, bekend gemaakt worden in één of meer nieuwsbladen.

Artikel 23

1. De stads- en dorpsgezichten, welke overeenkomstig artikel 22 voor bescherming zijn aangewezen, worden ingeschreven in een openbaar register.
2. Bij of krachtens staatsbesluit worden de nodige voorschriften omtrent de inrichting en het beheer van het in lid 1 van dit artikel bedoelde register vastgesteld.

Artikel 24

1. In een beschermd stads- of dorpsgezicht is het verboden:
 - a. een bouwwerk geheel of gedeeltelijk af te breken zonder een sloopvergunning;
 - b. nieuwbouw op te zetten of wijzigingen aan te brengen aan bestaande bouwwerken, die de onderlinge ruimtelijke- of structurele samenhang, danwel de wetenschappelijke of cultuur-historische waarde van het beschermd gebied kunnen aantasten casu quo bedreigen, zonder een vergunning voor nieuwbouw of verbouw.
2. De in lid 1 onder a van dit artikel bedoelde sloopvergunning kan worden verleend door de Minister in het geval van beschermde monumenten.
3. Een vergunning, als bedoeld in lid 1 onder b van dit artikel, wordt verleend door de Minister en de Minister belast met openbare werken na toetsing, van de plannen inzake nieuwbouw en wijziging aan bestaande bouwwerken inclusief beschermde monumenten door de Commissie en de Welstandscmissie.
4. Aan de in lid 1 onder b van dit artikel bedoelde vergunning wordt de expliciete voorwaarde verbonden, dat stadsvernieuwing of wijziging aan bestaande bouwwerken in een beschermd stads- of dorpsgezicht niet in conflict mogen zijn met de onderlinge ruimtelijke- of structurele samenhang, danwel de wetenschappelijke of cultuur-historische waarde van het beschermd gebied.

Artikel 25

1. Ter bescherming van een beschermd stads- en dorpsgezicht, wordt overeenkomstig het bepaalde in de artikelen 3 tot en met 7 van de Stedebouwkundige Wet, een bestemmingsplan vastgesteld.
2. Het in lid 1 van dit artikel bedoelde bestemmingsplan wordt, in overleg met de Minister, ontworpen door de Minister belast met Openbare Werken.

3. Bij het staatsbesluit tot aanwijzing van een beschermd stads- en dorpsgezicht kan hiertoe een termijn worden vastgesteld.

HOOFDSTUK V OPGRAVINGEN EN VONDSTEN

Artikel 26

1. Het is verboden zonder vergunning van de Minister of in strijd met bij zodanige vergunning gestelde voorwaarden graafwerk te verrichten of te laten verrichten op terreinen ter opsporing of ter onderzoek van monumenten.
2. a. Een vergunning als bedoeld in lid 1 van dit artikel moet schriftelijk worden aangevraagd, waarbij tevens de door de Minister verlangde gegevens dienen te worden overgelegd.
b. De Minister bevestigt onverwijld, met vermelding van de datum, de ontvangst van het verzoekschrift.
3. De Minister beslist, gehoord de Commissie, binnen drie maanden na ontvangst op het verzoek. Aan de vergunning kunnen voorwaarden worden verbonden.
4. De vergunning wordt geweigerd, indien redelijkerwijs niet verwacht kan worden dat de aanvrager bekwaam of in staat is tot het doen van opgravingen.
5. De Minister kan, gehoord de Commissie, de vergunning intrekken, wanneer de vergunninghouder op ondeskundige wijze de opgravingen verricht, de aan de vergunning verbonden voorwaarden niet nakomt of anderszins misbruik maakt van de vergunning.

Artikel 27

1. De Minister kan, gehoord de Commissie, terreinen aanwijzen welke in aanmerking komen voor het verrichten van graafwerk, als bedoeld in lid 1 van artikel 26.
2. De Minister kan, gehoord de Commissie, diensten, instellingen of personen aanwijzen, welke bevoegd zijn graafwerk, als bedoeld in artikel 26 lid 1 te verrichten of te doen verrichten, volgens de door hem vast te stellen regels.
3. De in de leden 1 en 2 van dit artikel bedoelde aanwijzingen kunnen door de Minister, gehoord de Commissie worden ingetrokken.

Artikel 28

1. De Minister kan bepalen dat een rechthebbende op een terrein, als bedoeld in artikel 27 lid 1 moet gedogen dat de Staat, in deze de in lid 2 van artikel 27 bedoelde diensten, instellingen of personen in het belang van archeologisch onderzoek dat terrein betreedt, daarop metingen verricht, danwel daarin opgravingen doet.
2. Voor zover een rechthebbende door het in lid 1 van dit artikel of het in artikel 22 bedoeld onderzoek schade lijdt, kan hem door de Staat een vergoeding worden betaald, waarvan de hoogte door een onafhankelijke derde wordt bepaald.

Artikel 29

1. Roerende monumenten die gevonden zijn bij het doen van opgravingen en waarop niemand zijn recht van eigendom kan bewijzen, zijn eigendom van de Staat.

2. De eigenaar van de grond waarin de roerende monumenten zijn opgegraven, is verplicht tot overdracht van de gevonden monumenten aan de Staat en heeft het recht op een vergoeding ten bedrage van de helft van de waarde van die monumenten.
3. Roerende monumenten, gevonden bij een onderzoek, als bedoeld in artikel 26, kunnen op aanwijzing van de Minister naar een voor hun bewaring geschikte plaats worden overgebracht.

Artikel 30

1. Degene die anders dan bij het doen van opgravingen een zaak vindt, waarvan hij weet of redelijkerwijs moet vermoeden dat het een monument betreft, dient hiervan binnen 30 werkdagen na de vondst aangifte te doen, met vermelding van de exacte locatie, het tijdstip, het monument en de personalia van de ontdekker van de vondst.
2. De aangifte dient te geschieden bij de Districts-Commissaris van het district waarbinnen de vondst is gedaan.
3. De Districts-Commissaris geeft van deze aangifte onverwijld kennis aan de Minister.
4. De vinder van het voorwerp is verplicht tot overdracht van het gevonden voorwerp aan de Staat en heeft recht op een vergoeding ten bedrage van de helft van de waarde van het monument.

Artikel 31

1. De Minister kan, de Commissie gehoord, ten behoeve van een in te stellen wetenschappelijk onderzoek voorschriften geven met betrekking tot de uitvoering van werken, waarbij een zaak als bedoeld in artikel 29 is gevonden, dan wel gelasten dat die werken voor bepaalde of onbepaalde tijd geheel of gedeeltelijk worden stilgelegd.
2. Schade veroorzaakt door een maatregel als bedoeld in lid 1 van dit artikel, kan gedeeltelijk door de Staat worden vergoed, waarbij de hoogte wordt bepaald door een onafhankelijke derde.

HOOFDSTUK VI STRAFBEPALINGEN

Artikel 32

1. Degene die opzettelijk handelt in strijd met de artikelen 9, 12, 24, en 25 wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste twee jaar of een geldboete van ten hoogste Sf. 10.000.000,- (tien miljoen gulden).
2. Degene die handelt in strijd met de artikelen 9, 12, 24 en 25 wordt gestraft met hechtenis van ten hoogste 6 maanden of een geldboete van ten hoogste Sf 5.000.000,- (vijf miljoen gulden).
3. De in lid 1 van dit artikel strafbaar gestelde feiten zijn misdrijven en de in lid 2 van dit artikel strafbaar gestelde feiten zijn overtredingen.

Artikel 33

Met de opsporing van de bij of krachtens deze wet strafbaargestelde feiten zijn, behalve de bij of krachtens artikel 134 van het Wetboek van Strafvordering aangewezen ambtenaren, tevens belast de door de Minister, in overeenstemming met de Minister van Justitie en Politie, aan te wijzen personen.

Artikel 34

1.
 - a. De in artikel 33 genoemde ambtenaren en personen hebben te allen tijde toegang tot alle beschermde monumenten, voorzover dat redelijkerwijs voor de invulling van hun taak nodig is.
 - b. Zonodig verschaffen zij zich, de toegang met behulp van de sterke arm.
 - c. Zij zijn bevoegd zich te doen vergezellen van personen door de Minister belast met de uitvoering van de werken, waartoe hij ingevolge het bepaalde in artikel 20 opdracht heeft gegeven.
2. Bij de uitoefening van hun taak zijn de personen bedoeld in lid 1 van dit artikel, verplicht het aan hem verstrekte legitimatiebewijs over te leggen.
3. In woningen treden zij tegen de wil van de bewoner niet binnen dan vergezeld van een hulpofficier van Justitie dan wel voorzien van een algemene of bijzondere last van een vervolgingsambtenaar.
4.
 - a. Degene die zonder toestemming van de bewoner of gebruiker van een beschermd monument is binnen getreden, maakt een proces-verbaal op omtrent het binnentreden.
 - b. Het proces-verbaal wordt uiterlijk de dag volgende na de dag, waarop het beschermd monument is binnengetroden toegezonden aan de Procureur-Generaal.
 - c. Een afschrift van het proces-verbaal wordt ook aan de bewoner of gebruiker uitgereikt of toegezonden.

HOOFDSTUK VII OVERGANGS- EN SLOTBEPALINGEN

Artikel 35

Onverminderd de bepalingen van deze wet waarin een staatsbesluit is voorgeschreven, kunnen omtrent de in deze wet geregelde onderwerpen bij of krachtens staatsbesluit aanvullende voorschriften worden vastgesteld.

Artikel 36

Wijziging van de Bouwwet 1956 en de Stedebouwkundige Wet

1. Artikel 4 lid 1 van de Bouwwet 1956 wordt gelezen als volgt:
De in artikel 1 bedoelde vergunning wordt slechts geweigerd:
 - a. indien het bouwplan of het verzoekschrift of de bescheiden of de tekeningen niet voldoen aan de bij het staatsbesluit krachtens artikel 1 of dat bedoeld in artikel 3 van deze wet gestelde eisen;
 - b. indien het bouwplan betrekking heeft op een beschermd monument in de zin van artikel 3 van de Monumentenwet en deze niet in overeenstemming is met de terzake

- door de Minister belast met culturele aangelegenheden verleende vergunning.
2. In artikel 3 lid 1 van de Stedebouwkundige wet wordt op de vierde regel tussen "van" en "een", met weglating van de komma, ingelast de zinsnede: "en voor stads- en dorpsgezichten".

Artikel 37

1. Bij de inwerkingtreding van deze wet wordt de Wet historische monumenten (G.B. 1963 no. 23, gewijzigd bij S.B. 1977 no. 45) ingetrokken.
2. Voorschriften vastgesteld ter uitvoering van de in lid 1 vermelde wet blijven gehandhaafd, zolang en voorzover zij niet door andere krachtens de nieuwe wet zijn vervangen en daarmee niet in strijd zijn.

Artikel 38

1. Deze wet kan worden aangehaald als Monumentenwet.
2. Zij wordt in het Staatsblad van de Republiek Suriname afgekondigd.
3. Deze wet treedt in werking met ingang van de dag volgend op die van haar afkondiging.

Gegeven te Paramaribo,2001

(R.R. Venetiaan)

Wet van ... , houdende bepalingen inzake
het behoud van monumenten, die uit een oogpunt van
geschiedenis, oudheidkunde, kunst of architectuur van
algemeen belang zijn voor Suriname en tot behoud van
stads- en dorpsgezichten
"Monumentenwet".

MEMORIE VAN TOELICHTING

A. ALGEMEEN

De 'Wet historische monumenten (G.B. 1963, no. 23, gewijzigd bij S.B. 1977, no. 45) houdende voorzieningen in het belang van het behoud van monumenten van geschiedenis, oudheidkunde, kunst en Surinaamse architectuur' trad in werking op 7 oktober 1963. Deze wet heeft echter nooit effectief kunnen functioneren, aangezien aan een aantal randvoorwaarden niet was voldaan w.o. de formele in kennisstelling van de monumenten-eigenaren van de aanwijzing als voorwerp van monumentenzorg; formeel wisten eigenaren niet dat zij bezitter waren van een monument. Daarnaast bleek de monumentenlijst niet juist geformaliseerd te zijn; volgens de Wet historische monumenten van 1963 moet het besluit tot aanwijzing ter algemener kennis worden gebracht door plaatsing daarvan in het Advertentieblad van de Republiek Suriname. De plaatsing heeft echter plaatsgevonden in het Staatsblad (S.B. 1987 no. 117).

Naast de afwezigheid van deze cruciale randvoorwaarden, bleek de 'Wet historische monumenten' in een aantal opzichten achterhaald te zijn. Nieuwe inzichten op het vlak van de monumentenzorg en geplande ontwikkelingen m.b.t. het beheer van de monumenten noodzaakten een nieuwe Monumentenwet. De belangrijkste zaken die in deze nieuwe wet zijn aangehaald zijn:

1. het onderscheid tussen 'monumenten' en 'beschermd monumenten';
2. redengevende omschrijving: van elk te beschermen monument is een z.g. 'redengevende omschrijving' gemaakt, welke een omschrijving geeft van de algemene karakteristiek van het monument zoals materiaalgebruik, de bouwperiode, de stijkenmerken, de gevelopbouw, de ornamentiek (versiering) en de situering (ligging) van het monument. De redengevende omschrijving, die in de beschikking, zoals bedoeld in artikel 4 lid 1, staat aangegeven, geeft de redenen aan waarom een bepaald pand of object beschermd moet worden. Het geeft m.a.w. de omvang van de bescherming aan. De Monumentenwet is echter van toepassing op het gehele beschermd monument. De redengevende omschrijving geeft het belang aan van de bescherming casu quo vormt de grondslag voor de aanwijzing als beschermd monument in vormt tevens het toetsingskader voor het verlenen en naleven van vergunningen zoals bedoeld in artikel 8;
3. de mogelijkheid van financieringsfaciliteiten;
4. de introductie van de z.g. 'structuurbescherming' gericht op de bescherming en instandhouding van stads- en dorpsstructuren casu quo stads- en dorpsgezichten, naast de meer conventionele 'object bescherming' die zich richt op de bescherming van één bepaald monument; deze aanpassing vloeit voort uit het voornemen van de overheid om de historische binnenstad van Paramaribo genomineerd te krijgen op de Werelderfgoedlijst van de UNESCO en als werelderfgoed te behouden. Vandaar dat in de nieuwe wet de bepaling van 'beschermd stads- en dorpsgezichten' is geïntroduceerd.

B. ARTIKELSGEWIJS

Artikel 3

In lid 1 van dit artikel is voorgeschreven, dat de zakelijk gerechtigde tot een onroerend goed tijdig wordt geïnformeerd omtrent de aanwijzing daarvan tot monument.

De aanwijzing van onroerende goederen of delen daarvan tot beschermde monumenten geschiedt naar het oordeel van de Minister, na advies te hebben ingewonnen van de Commissie. Daarnaast kan de Minister op verzoek van belanghebbenden onroerende goederen of delen daarvan aanwijzen tot beschermd monument. Met belanghebbende wordt hier bedoeld een zakelijk gerechtigde van een onroerend monument die aan de Minister het verzoek richt zijn of haar monument tot beschermd monument te verheffen. Ook in dit geval vraagt de Minister, alvorens hij terzake een besluit neemt, advies aan de Commissie.

De aanwijzing van onroerende goederen of delen daarvan tot beschermde monumenten, heeft consequenties voor zakelijk gerechtigden. Met de aanwijzing hebben zakelijkgerechtigden rechten en plichten, die opgenomen zijn in de Monumentenwet. Een belangrijk recht is, dat zakelijk gerechtigden, vanwege de status van hun pand als 'beschermd monument' in aanmerking komen voor financieringsfaciliteiten die in het leven geroepen kunnen worden. Zakelijkgerechtigden hebben daarnaast het recht bezwaren aan te tekenen tegen de aanwijzing tot beschermd monument.

Tegenover de rechten staan de plichten. De zakelijkgerechtigde moet bijvoorbeeld zijn/haar bezit onderhouden en zonodig herstellen. Daarnaast is het verboden zonder een vergunning van de Minister van Onderwijs en Volksontwikkeling en met inachtneming van de daaraan verbonden voorschriften en beperkingen, een beschermd monument bijvoorbeeld te slopen of te verplaatsen.

Artikel 4

Naast het aanwijzen van onroerende goederen of delen daarvan tot beschermde monumenten, kan de Minister ook een verandering aanbrengen in de status als beschermd monument. Hij kan beschermde monumenten, na advies te hebben ingewonnen bij de Commissie, afvoeren van de monumentenlijst, indien blijkt dat de redenen die hebben geleid tot de aanwijzing niet meer gelden door bijvoorbeeld het verdwijnen van het monument door brand, sloop, verminking van het monument vanwege reparaties in een andere vorm, versiering en/of constructie dan de bestaande, of door een andere oorzaak.

Artikel 5

De Minister brengt de beschikking tot aanwijzing schriftelijk ter kennis van de zakelijk gerechtigde. Deze beschikking wordt eveneens ter algemene kennis gebracht door plaatsing in het Advertentieblad van de Republiek Suriname. Zij bevat tevens de redengevende omschrijving inzake deze aanwijzing.

Artikel 8

Eén van de rechten die zakelijk gerechtigden van beschermde monumenten hebben is het recht om bezwaar aan te tekenen tegen de aanwijzing als beschermd monument of tegen een besluit tot afvoering van een beschermd monument van de monumentenlijst. Indien een zakelijk gerechtigde niet wil dat zijn/haar pand of object op de monumentenlijst wordt geplaatst danwel wordt afgevoerd, dan is deze vrij daartegen bezwaren te maken. Dit moet geschieden middels het indienen van een bezwaarschrift (met opgave van de grieven gericht tegen de criteria, welke geleid hebben tot de aanwijzing van het onroerend goed tot beschermd monument) bij de

Minister. Indien de Minister het bezwaarschrift afwijst m.a.w. vasthoudt aan zijn eerder genomen besluit tot aanwijzing casu quo wijziging, heeft een zakelijk gerechtigde alsnog de mogelijkheid bij de President van de Republiek Suriname in beroep te gaan tegen de beslissing van de Minister.

Artikel 9

Indien zakelijk gerechtigden van plan zijn een beschermd monument te slopen, dan wel het uiterlijk of de structuur daarvan te veranderen, dan dienen zij daarvoor op grond van het bepaalde in artikel 9 een vergunning te hebben van de Minister van Onderwijs en Volksontwikkeling. Bij de afhandeling van een verzoek om vergunning zal, alhoewel het gehele monument onder de werking van de Monumentenwet valt, rekening worden gehouden met hetgeen beschermd is in de redengevende omschrijving.

De bedoeling van het **vergunningenstelsel** is, om te voorkomen dat 'beschermden monumenten' c.q. officieel aangewezen monumenten bij restauratie- of renovatiewerkzaamheden worden gewijzigd op een **manier** die afbreuk doet aan de historische, architectonische en/of stedenbouwkundige waarde van de monumenten. Het accent ligt daarbij op 'manier'. Dit betekent dus niet dat er absoluut niets aan het pand of object veranderd mag worden, zolang dat maar niet gebeurd zoals voorgeschreven in artikel 8 van de Monumentenwet Bijvoorbeeld:

1. Wanneer een venster of deurpartij wordt gerepareerd in dezelfde vorm, versiering en/of constructie als de bestaande, is geen vergunning vereist. Wordt evenwel een venster of deurpartij gerepareerd in een andere vorm, versiering en/of constructie of geheel vernieuwd, dan is daarvoor wel een vergunning vereist van de Minister van Onderwijs en Volksontwikkeling;
2. Er is geen vergunning vereist, wanneer bepaalde wijzigingen moeten worden verricht aan onderdelen van een monument die niet ter bescherming zijn genoemd in de redengevende omschrijving. Wanneer echter wijzigingen worden verricht aan onderdelen van een monument die wel ter bescherming zijn genoemd in de redengevende omschrijving, is een vergunning noodzakelijk.

Ten aanzien van de esthetische kwaliteit van de beschermden monumenten kan worden verwezen naar de welstandseisen zoals bedoeld in artikel 4 lid 2 van de Bouwwet (G.B. 1956 no. 30, zoals laatstelijk gewijzigd bij S.B. 1980 no. 116).

Artikel 15,16 en 17

Volgens artikel 15 is de zakelijk gerechtigde de eerst verantwoordelijke tot onderhoud en herstel van het beschermd monument. Aan de zakelijk gerechtigde wordt in artikel 16 de mogelijkheid geboden om aan de Minister te vragen om financiële bijstand i.v.m. herstel en instandhouding van het beschermd monument. Naar luid van artikel kan door de Minister aan de zakelijk gerechtigde van een monument, dat niet in aanmerking komt voor aanwijzing als beschermd monument, financiële bijstand worden verleend in de kosten van onderhoud en herstel daarvan. In de volgens artikel 16 vast te stellen tegemoetkoming aan de zakelijk gerechtigde wordt o.m. gedacht aan de toekenning aan betrokkene van belastingfaciliteiten. In artikel 18 is de mogelijkheid geschapen tot de instelling van een beheerinstituut voor de instandhouding en bescherming van een of meer daartoe aangewezen beschermden monumenten en beschermden stads- en dorpsgezichten.

Artikel 19

De Minister kan degene die handelt in strijd met de verbodsbepalingen, zoals bedoeld in de artikelen 9 en 24 lid 1, schriftelijk aanzeggen terstond een aanvang te maken met het herstellen in de oude staat van het beschermden monument. Met 'degene' wordt hier bedoeld een 'ieder', omdat het niet per sé de zakelijk gerechtigde behoeft te zijn die in strijd handelt met de

vorengenoemde artikelen, maar het kan ook de gemachtigde, de huurder, de aannemer of iemand anders zijn. Vandaar dat het heel algemeen is gesteld.

Indien blijkt dat terstond na de overhandiging van de schriftelijke aanzegging de persoon in kwestie toch blijft handelen in strijd met de vorengenoemde verbodsbepalingen, kan de Minister zo nodig met behulp van de justitiële autoriteiten overgaan tot onmiddellijke stopzetting van de werkzaamheden. Ervaringen uit het verleden hebben namelijk aangetoond, dat na het aanzeggen tot stopzetten van bijvoorbeeld het slopen van een monument, men toch is overgegaan met de verdere afbraak daarvan. Daarom kan direct na de aanzegging tot actie worden overgegaan, dit ter voorkoming dat een beschermd monument binnen 1 of 2 dagen wordt gesloopt.

Artikel 22 , 23, 24 en 25

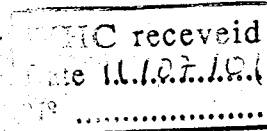
De strekking van het aanwijzen van beschermde stads- en dorpsgezichten is het behouden en beschermen van stads- en dorpsgedeelten die van algemeen belang zijn vanwege de interne ruimtelijke of structurele samenhang, danwel hun wetenschappelijke of cultuur-historische waarde (monumenten). Het gaat dus om de conservering van begrensde historische stads- of dorpsgedeelten. Instrument daarbij is het vergunningenstelsel dat moet zorgdragen dat het karakter van beschermde stads- en dorpsgezichten niet wordt aangetast. In dit verband kan worden opgemerkt dat in beschermde stads- en dorpsgezichten strengere bepalingen gelden (m.b.t. nieuwbouw, sloop, wijzigingen of verbouwingen aan bouwwerken, etc.) dan gangbaar in overige stads- of dorpsgedeelten.

Artikel 36

De ratio voor de wijziging van de Bouwwet 1956 is, dat bij het verlenen van een bouwvergunning tot restauratie van een gebouw, dat is aangewezen als "beschermd monument", rekening moet worden gehouden met de terzake door de Minister belast met culturele aangelegenheden verleende vergunning. De aanpassing van de Stedebouwkundige Wet is noodzakelijk om het begrip "stads- en dorpsgezichten" daarin op te nemen.

Paramaribo,

R.R. Venetiaan

MINISTRY OF EDUCATION AND COMMUNITY DEVELOPMENT
Dr. S. Kafiluddistraat 117-123
Paramaribo - Suriname
Tel. (597) 498850/Fax (597) 495083

To: The Director of the
UNESCO World Heritage Centre (WHC),
Mr. Francesco Bandarin
7 Place de Fontenoy
75352 Paris 07 SP
France
Fax 33 (0) 1 45 68 55 70

Subject: Nomination Historic Inner City of Paramaribo

Our Ref.:
MC- 99

Date: JJ

Dear Sir,

With reference to your letter dated March 16, 2000 ref. WHC/HVH/NS/mgl/74, and our letter dated May 9, 2001 ref. MC-72, I hereby inform you that on May 31, 2001 the Council of Ministers of Suriname has given its approval to the draft State Resolution regarding the implementation of article 4 section 2 of the Building Code of 1956. Article 4 section 2 of the Building Code of 1956 states that "To stimulate a harmonic construction in urban areas with a specific esthetic character, the Director of the Ministry of Public Works can require special criteria for buildingplans in those areas. For the evaluation of these criteria the Director is advised by an expert commission, whose task and responsibilities are established by state resolution". Attached you find a copy of the state resolution and a copy of the Building Code of 1956. In our earlier correspondence the state resolution was referred to as 'state resolution for aesthetic standards/guidelines' and as 'state resolution for the establishment of a building commission'.

The task of the above mentioned expert commission will be to advice the Director of the Ministry of Public Works with regard to special criteria for buildingplans in urban areas with a specific esthetic character (like for instance the historic inner city of Paramaribo and the two appointed bufferzones), but also to evaluate these buildingplans on the basis of ethetic criteria. In the same state resolution the historic inner city and the two bufferzones, namely the 18th century urban expansion and the "Wijk Combé", are defined as a 'workingarea' of the expert commission.

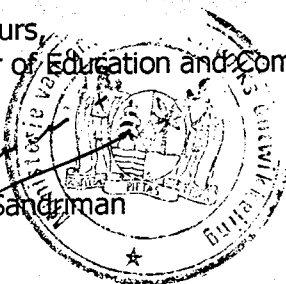
The draft state resolution has already been sent for advice to the 'Staatsraad' (State Council), which is the Advisory body of the Government of the Republic of Suriname. Thereafter, it needs to be published in the 'Staatsblad van de Republiek Suriname'.

We also would like to inform you, that currently a EU-financed study is being carried out for the Urban Heritage Foundation Suriname (UHFS), under whose responsibility the nomination dossier for the Historic Inner City of Paramaribo has been prepared. The study is entitled "Study to establish a comprehensive sector policy and strategic framework for sustainable management of the built heritage of the Historic Inner City of Paramaribo (Cultural Heritage and Tourism)". A copy of the study-report will be send to the World Heritage Centre.

We will keep you informed about further developments.

Sincerely yours,
The Minister of Education and Community Development,

Mr. Walter Sanderman

cc: - Director of Culture
- National UNESCO Commission Suriname
- Site-manager Historic Paramaribo, Mr. S. Fokké

Appendices: - copy of Council Decision regarding the draft state resolution
- copy of draft state resolution (Dutch version)
- copy of Building Code 1956 (Dutch version)

DE RAAD VAN MINISTERS

MISSIVE

No. 273/RVM

Paramaribo, 08 juni 2001

Aan: de Minister van
Openbare Werken

Hierbij deel ik U mede dat de Raad van Ministers naar aanleiding van Uw voorstel dd. 16 mei 2001 No. MOW2685/geheim, in zijn vergadering van woensdag 30 mei 2001 goedkeuring heeft gehecht aan het ontwerp-Staatsbesluit ter uitvoering van artikel 4 lid 2 van de Bouwwet 1956 (G.B. 1956 no.30, zoals laatstelijk gewijzigd bij S.B. 1980 no.116) en de aanwijzing van een historische binnenstad en bufferzones.

De Vice President,
Voorzitter van de Raad van Ministers,

8/6/2001
M. J.R. AJODHIA

Cc: - de Minister van Onderwijs en Volksontwikkeling
- de overige Ministers
- de Voorzitter van de Rekenkamer

STAATSBESLUIT van
ter uitvoering van artikel 4 lid 2 van de
Bouwwet 1956 (G.B. 1956 no. 30, zoals
laatstelijk gewijzigd bij S.B. 1980 no. 116)
en de aanwijzing van een historische
binnenstad en bufferzones.

ONTWERP

DE PRESIDENT VAN DE REPUBLIEK SURINAME,

Overwegende, dat - ter uitvoering van artikel 4 lid 2 van de Bouwwet 1956 (G.B. 1956 no. 30, zoals laatstelijk gewijzigd bij S.B. 1980 no. 116), en in verband met de aanwijzing van een historische binnenstad en bufferzones, - het nodig is het volgende vast te stellen;

Heeft, de Staatsraad gehoord, vastgesteld het onderstaand door de Raad van Ministers voorbereid staatsbesluit:

Artikel 1

Voor de toepassing van het bepaalde bij of krachtens dit staatsbesluit wordt verstaan onder:

- a. de Minister : de Minister van Openbare Werken;
- b. de Bouwcommissie: de Commissie als genoemd in artikel 4 lid 2 van de Bouwwet;
- c. de Directeur : de Directeur van Openbare Werken.

Artikel 2

1. Er is in Suriname een Bouwcommissie, bestaande uit maximaal vijf leden.
2. De leden van de Bouwcommissie worden door de Minister benoemd en ontslagen.
3. Voor benoeming komen uitsluitend personen in aanmerking, die geacht worden voldoende deskundig te zijn op het gebied van de bouwkunde, de architectuur, de (kunst)geschiedenis, de stedenbouw of de monumentenzorg.
4. De Minister draagt zorg voor de instelling van een secretariaat, dat met de administratieve werkzaamheden ten behoeve van de Bouwcommissie is belast.

Artikel 3

1. De Bouwcommissie heeft tot taak:
 - a. het adviseren van de Directeur inzake bijzondere eisen die gesteld worden aan bouwplannen binnen stads- en dorpsgedeelten met een eigen esthetisch karakter;
 - b. het toetsen van bouwplannen aan de bijzondere eisen.
2. De in lid 1 onder b van dit artikel genoemde toetsing geschiedt op basis van bijzondere eisen voor bouwplannen in stads- en dorpsgedeelten met een eigen esthetisch karakter, die door de Directeur worden vastgesteld.
3. Het resultaat van de in lid 1 onder b van dit artikel genoemde toetsing, dient als advies aan de Directeur voor het verstrekken van bouwvergunningen in de stads- en dorpsgedeelten met een eigen esthetisch karakter.

Artikel 4

1. Dit staatsbesluit is van toepassing op bouwplannen in de woongebieden zoals bij staatsbesluit aangegeven.
2. Binnen het woongebied Groot-Paramaribo wordt er een historische binnenstad aangewezen met de onderstaande begrenzingen, zoals aangeduid op de bij dit staatsbesluit gevoegde kaart:
 - de noordelijke gevelwand van de van Rooseveltkade;
 - de Sommelsdijksche Kreek;
 - de as van de Tourtonnelaan;
 - de as van de Klipstenenstraat;
 - de westelijke gevelwand van de Heiligenweg;
 - de oever van de Suriname rivier langs de Waterkant.
3. Binnen het woongebied Groot-Paramaribo worden twee aan de historische binnenstad grenzende bufferzones aangewezen, te weten de wijk Combé en de 18e eeuwse stadsuitbreiding, gelegen binnen de onderstaande begrenzingen, zoals aangeduid op de bij dit staatsbesluit gevoegde kaart:

de wijk Combé:

 - de westelijke gevelwand van de Grote Combéweg;
 - de noordelijke gevelwand van de Mahonylaan;
 - de oever van de Suriname rivier, langs de Cornelis Jongbawstraat en de Kleine Waterstraat;
 - de van Rooseveltkade.

de 18e eeuwse stadsuitbreiding:

 - de Sommelsdijksche Kreek;
 - de Viottekreek;
 - de as van de Klipstenenstraat;
 - de as van de Tourtonnelaan.
4. De Minister kan andere stads- en dorpsgedeelten met een eigen esthetisch karakter aanwijzen.

Artikel 5

1. Dit staatsbesluit wordt in het Staatsblad van de Republiek Suriname afgekondigd.
2. Het treedt inwerking met ingang van de dag volgende op die van zijn afkondiging.
3. Met de uitvoering van dit staatsbesluit is belast de Minister van Openbare Werken.

Gegeven te Paramaribo, de

R.R. VENETIAAN

STAATSBESLUIT van
ter uitvoering van artikel 4 lid 2 van de
Bouwwet 1956 (G.B. 1956 no. 30, zoals
laatstelijk gewijzigd bij S.B. 1980 no. 116)
en de aanwijzing van een historische
binnenstad en bufferzones.

NOTA VAN TOELICHTING

Dit staatsbesluit vindt zijn wettelijke basis in artikel 4 lid 2 van de Bouwwet (G.B. 1956 no. 30, zoals laatstelijk gewijzigd bij S.B. 1980 no. 116). In artikel 4 van de Bouwwet van 1956 wordt ten aanzien van de kwaliteit van gebouwen of bouwwerken gesteld, dat "ter bevordering van een harmonische bebouwing in stads- en dorpsgedeelten met een eigen esthetisch karakter er *bijzondere eisen* kunnen worden gesteld aan de bouwplannen binnen die gebieden". Voor de beoordeling van deze niet nader gespecificeerde eisen, wordt in het vorengenoemde artikel melding gemaakt van een "deskundige commissie", waarvan taken en bevoegdheden bij staatsbesluit geregeld dienen te worden.

In 1998 heeft de Regering van de Republiek Suriname het besluit genomen om de historische binnenstad van Paramaribo voor te dragen voor plaatsing op de UNESCO Werelderfgoedlijst. Een plaats op de Werelderfgoedlijst betekent ten eerste, universele c.q. internationale erkenning van het eigen erfgoed als werelderfgoed. Daarnaast kan aanspraak worden gemaakt op technische bijstand en financiering uit het Werelderfgoedfonds. Om in aanmerking te kunnen komen voor een plaats op de Werelderfgoedlijst moet aan een aantal voorwaarden worden voldaan, die op het vlak liggen van de wettelijke bescherming en instandhouding van de historische binnenstad. De begrenzing van de historische binnenstad, zoals aangeduid in dit staatsbesluit, vloeit voort uit een door het Werelderfgoed Centrum voorgestelde aanpassing van het genomineerde historische stadsdeel.

Het vaststellen van twee bufferzones grenzend aan de historische binnenstad, respectievelijk de 18e eeuwse stadsuitbreiding en de wijk Combé, is een aanbeveling van het Werelderfgoed Centrum i.v.m. de nominatie van de historische binnenstad van Paramaribo voor de UNESCO Werelderfgoedlijst. De bedoeling van de bufferzones is ter voorkoming, dat er een al te groot contrast ontstaat tussen dat stadsgebied van Paramaribo met een eigen esthetisch karakter en de er om heen liggende aan modernisering onderhevige zijnde binnenstad. Bufferzones dienen enerzijds letterlijk als buffer voor het voornoemde stadsgebied en anderzijds zijn het waardevolle cultuur-historische overgangsgebieden.

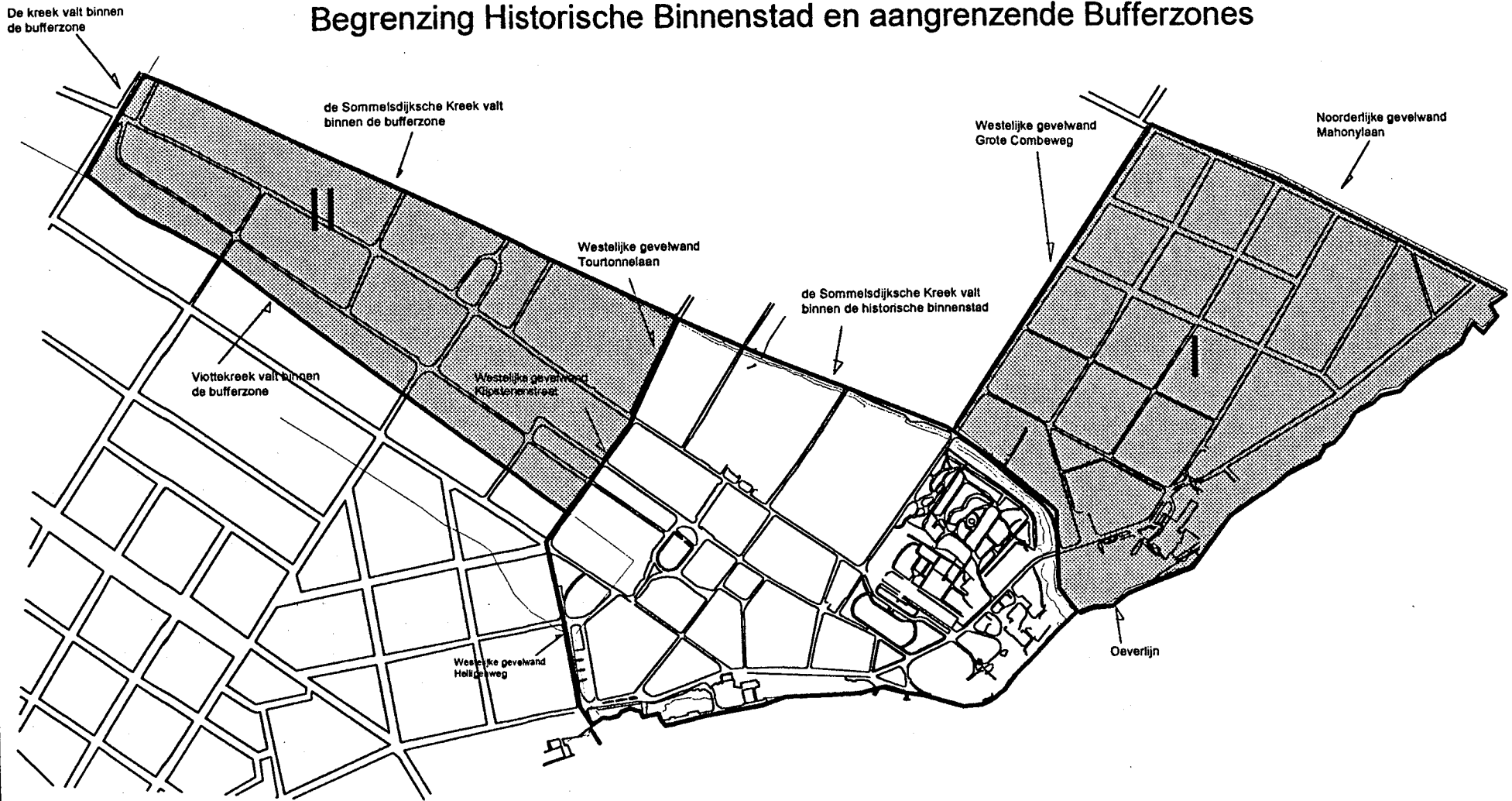
Moderne architectuur in een historische stadskern kan van grote invloed zijn op het uiterlijk aanzien van de historisch bebouwde omgeving. Door bijzondere eisen te stellen aan nieuwbouwplannen in stads- en dorpsgedeelten met een eigen esthetisch karakter wordt een harmonische bebouwing in deze gebieden bevorderd.

Paramaribo, de

R.R. VENETIAAN

Kaart conform artikel 4 lid 2 en 3

Begrenzing Historische Binnenstad en aangrenzende Bufferzones

scale 1:9250

- Bufferzone**
- I. Combe**
 - II. 18e eeuwse stadsuitbreiding**

Suriname Rivier

bouwplan.

d. In artikel 14 tweede lid wordt in plaats van "Volkshuisvesting" gelezen: Stedebouwkundige ontwikkeling en Woningvoorziening.

5. De Wet houdende bepalingen van Politie te Paramaribo (geldende tekst G.B. 1948 No. 156) wordt gewijzigd als volgt:

In artikel 8 bis eerste lid wordt in de plaats van "Het is verboden" gelezen: Behoudens ter uitvoering van een goedgekeurd verkavelingsplan, als bedoeld in artikel 7 van de Stedebouwkundige Wet, is het verboden.

AFDELING VIII SLOTBEPALINGEN

Artikel 21

Bij het in werking treden van deze wet vervalt de Wet van 13 mei (G.B. No. 25) houdende voorschriften tot vaststelling bij wet van een plan voor de uitbreiding van Paramaribo.

Artikel 22

Onverminderd de bepalingen van deze wet waarin een Staatsbesluit is voorgescreven, kunnen omtrent de in deze wet geregelde onderwerpen bij of krachtens Staatsbesluit aanvullende voorschriften worden vastgesteld.

Artikel 23¹

Deze wet kan worden aangehaald als "Stedebouwkundige Wet" en treedt in werking op een door de President vast te stellen tijdstip.

Building Code 1956

* WET van 6 april 1956 strekkende tot vaststelling van bouwvoorwaarden (G.B. 1956 no. 30), gelijk zij luidt na de daarin aangebrachte wijzigingen bij G.B. 1957 no. 67, G.B. 1972 no. 96 en S.B. 1980 no. 116.

Artikel 1¹

1. Het is verboden te bouwen:

- a. tenzij met voorafgaande schriftelijke vergunning van de Directeur;
 - b. met wijziging of in afwijking van het bouwplan, overeenkomstig hetwelk de schriftelijke vergunning van de Directeur werd verleend, tenzij op die wijziging of afwijking vooraf nadere goedkeuring van de Directeur is verkregen;
 - c. anders dan met inachtneming van de voorschriften bij of krachtens een voorbereidingsbesluit of een bestemmingsplan gesteld, alsmede van de bij staatsbesluit vastgestelde bouwvoorschriften;
- daaronder kunnen zijn begrepen voorschriften ten aanzien van de wegen waaraan mag worden gebouwd.

2. Voor zover de voorschriften, bij of krachtens een voorbereidingsbesluit of een bestemmingsplan gesteld, niet overeenstemmen met de in het vorige lid bedoelde bouwvoorschriften, blijven deze laatste buiten toepassing.

3. Onder bouwen wordt verstaan het plaatsen, het geheel of gedeeltelijk oprichten, vernieuwen, veranderen, of uitbreiden van gebouwen of andere bouwwerken in de ruimste zin van het woord, waaronder begrepen waterbouwkundige bouwwerken.

4. Deze wet is niet van toepassing op tot tijdelijk gebruik bestemde loodsen, keten, tenten en andere soortgelijke inrichtingen, één en ander ter beoordeling van de Directeur.

Artikel 2

In deze wet wordt verstaan onder:

- a. Directeur: de Directeur van Openbare Werken en Verkeer.
- b. Minister: de Minister van Openbare Werken en Verkeer.

Artikel 3²

1. Om een vergunning bedoeld in artikel 1 te verkrijgen moet het daartoe strekkend verzoekschrift bij de Directeur worden ingediend.

2. Bij staatsbesluit wordt bepaald aan welke vereisten het verzoekschrift moet voldoen en welke bescheiden en tekeningen daarbij dienen te worden overgelegd.

3. Binnen twee maanden na de indiening van het verzoekschrift en bijbehorende bescheiden en tekeningen, waarvoor desverlangd ontvangstbewijs wordt afgegeven, neemt de Directeur een beschikking, welke binnen drie dagen daarna aan hem die de aanvraag heeft gedaan, in afschrift wordt uitgereikt.

4. De Directeur kan de beslissing omtrent een verzoekschrift, dat betrekking heeft op een gebied, waarvoor een voorbereidingsbesluit van kracht is, aanhouden, totdat het bestemmingsplan is vastgesteld.

¹ Grw. bij G.B. 1972 no. 96.

² Grw. bij G.B. 1957 no. 67, G.B. 1972 no. 96.

⁴ I.w.t. 1 augustus 1972 (G.B. 1972 no. 97).

Uit: Fundamentele Sur. Wetgeving
Min J & P
eerste druk, 1955

Artikel 3a¹

1. Voor een vergunningsaanvraag voor een bouwwerk wordt een vergunningsrecht geheven, waarvan de hoogte, alsmede de grootte van de bouwsom waarover het wordt geheven, bij staatsbesluit worden bepaald.
2. Als bouwsom zal gelden de door de Afdeling Bouw- en Woningtoezicht geraamde waarde van het op te zetten bouwwerk.
3. Bij staatsbesluit kunnen regels worden gegeven betreffende het geheel of gedeeltelijk verlenen van vrijstelling van de heffing als bedoeld in lid 1.
4. Indien de vergunninghouder geen gebruik maakt van de hem verleende bouwvergunning, zal hem op zijn verzoek 50% (vijftig procent) van de door hem betaalde heffing worden gerestitueerd.
5. Bij een verzoek tot verlenging van de bouwvergunning is 10% (tien procent) van de heffing verschuldigd.
6. Bij een verzoek tot wijziging van het bouwplan vindt herziening van de heffing plaats, met dien verstande evenwel dat er geen restitutie plaats vindt.

Artikel 4²

1. De in artikel 1 bedoelde vergunning mag alleen en moet worden geweigerd, indien:
 - a. het bouwplan of het verzoekschrift of de bescheiden of tekeningen niet voldoen aan de bij of krachtens deze wet gestelde eisen;
 - b. het bouwplan niet in overeenstemming is met het bepaalde bij of krachtens een voorbereidingsbesluit of een bestemmingsplan, waarin de bij het bouwplan betrokken grond is begrepen.
2. Ter bevordering van een harmonische bebouwing in stads- en dorpsgedeelten met een eigen esthetisch karakter kunnen door de Directeur bijzondere eisen aan de bouwplannen binnen die gebieden worden gesteld. De Directeur laat zich voor de beoordeling van deze eisen door een deskundige commissie bijstaan, waarvan taak en bevoegdheden bij staatsbesluit worden geregeld.
3. Aan de bebouwing kunnen voorwaarden worden verbonden, waaronder mede begrepen voorwaarden ten aanzien van de kleur of versiering van het uiterlijk van het bouwwerk, voor zover van de weg af zichtbaar.
4. Elke beschikking tot weigering moet met redenen zijn omkleed.

Artikel 5³

1. Indien een bouwwerk tot stand wordt gebracht, of tot stand is gekomen in strijd met de verbodsbepaling van artikel 1, of met de voorwaarden waaronder de vergunning is verleend is de overtreder verplicht, binnen een daarbij te bepalen termijn te voldoen aan een hem uitgereikte aanschrijving van de Directeur om weg te nemen hetgeen tot stand gebracht is zonder de vereiste vergunning of in strijd met de bij de vergunning gestelde voorwaarden of met wijziging of in afwijking van het goedgekeurde bouwplan of in strijd met de bij staatsbesluit gestelde voorschriften of te doen verrichten hetgeen werd

¹ Ingev. bij G.B. 1972 no. 96

² Gew. bij G.B. 1957 no. 67, G.B. 1972 no. 96

³ Gew. bij G.B. 1957 no. 67

nagelaten.

2. Bij niet voldoen aan de bij het vorige lid bedoelde verplichting is de Directeur bevoegd datgene wat in de aanschrijving bevolen wordt ten uitvoer te doen brengen op kosten van de aangeschrevene.

3. Het verhaal der kosten heeft plaats door de Ontvanger der Directe Belastingen op de wijze als voor het invorderen van belastingen bepaald.

Artikel 6⁴

1. Ieder, die, hetzij voor een ander, beheer voert over enig gebouw of bouwwerk - daaronder begrepen muren, schuttingen, heiningen, hekken, stoepen, riolen of putten, alsmede de bodem onder een gebouw of bouwwerk -, dat hetzij door ouderdom in een bouwvallige toestand verkeert, hetzij uit anderen hoofde gevaar oplevert voor de veiligheid of gezondheid van gebruikers of anderen, een en ander ter beoordeling van de Directeur, is verplicht te voldoen aan een hem uitgereikte aanschrijving van de Directeur om binnen de daarbij gestelde termijn het bouwvallige te herstellen, te vernieuwen of te slopen, of zodanige maatregel in het belang van de veiligheid en gezondheid te treffen, welke door de Directeur ten aanzien van dat gebouw of bouwwerk nodig wordt geacht.

2. Bij niet voldoen aan de bij het vorige lid bedoelde verplichting is de Directeur bevoegd datgene wat in de aanschrijving bevolen wordt ten uitvoer te doen brengen op kosten van de aangeschrevene.

Artikel 5, lid 3 is van overeenkomstige toepassing.

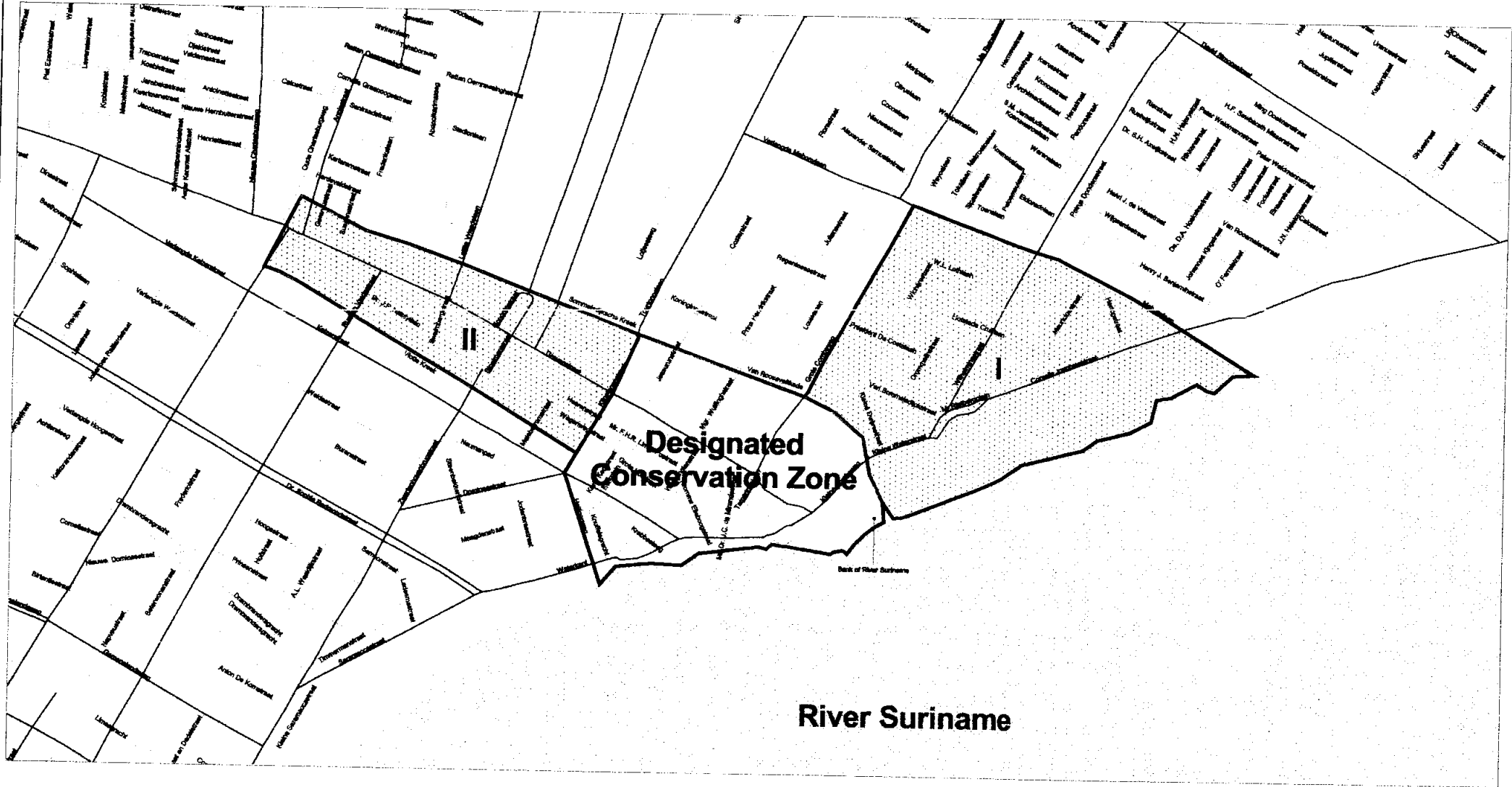
Artikel 7⁵

1. Beroep op de Minister is toegelaten:
 - a. van een beschikking tot weigering van de bouwvergunning;
 - b. van de voorwaarden verbonden aan een bouwvergunning;
 - c. van een beschikking tot aanhouding van de beslissing op een verzoek om een bouwvergunning;
 - d. van een aanschrijving als bedoeld in artikel 5, lid 1;
 - e. van een aanschrijving als bedoeld in artikel 6, lid 1;
 - f. van de geraamde waarde als bedoeld in artikel 3a, lid 2.
2. Het beroep moet door de betrokkene schriftelijk worden ingesteld binnen 2 weken nadat de beslissing waartegen in beroep wordt gekomen hem is uitgereikt. Hangende de beroepstermijn en indien beroep is ingesteld, zolang op het beroep nog niet is beslist, vindt het gestelde in artikel 5, lid 2, en artikel 6, lid 2 geen toepassing.
3. De Minister beslist op het beroep van de in lid 1 onder a, b, c en f genoemde beschikking binnen dertig dagen na de indiening daarvan bij een met redenen omklede beschikking, waarvan een afschrift binnen twee weken aan de betrokkene wordt uitgereikt. Deze beschikking, waartegen geen beroep is toegelaten, treedt in de plaats van de beschikking van de Directeur.
4. Het bepaalde in het voorgaande lid is van overeenkomstige toepassing op het beroep van de in lid 1 onder d en e genoemde aanschrijvingen.

⁴ Gew. bij G.B. 1957 no. 67

⁵ Gew. bij G.B. 1957 no. 67, G.B. 1972 no. 96

Map IIa: Cultural Property: Designated Conservation Zone and Buffer Zones

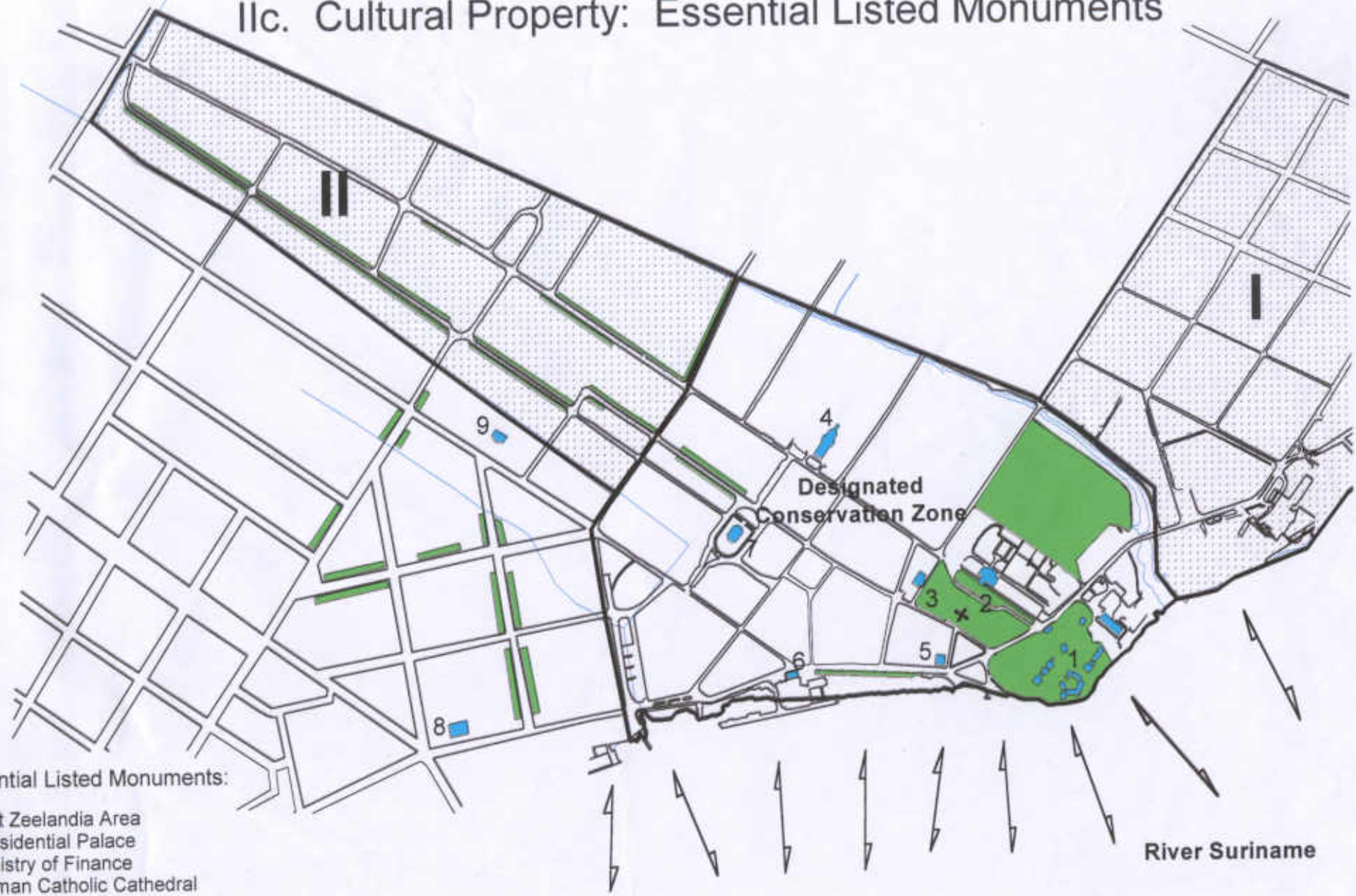

Buffer Zone
I. Wijk Combé
II. 18th Century Urban Expansion

River Suriname

IIc. Cultural Property: Essential Listed Monuments

Essential Listed Monuments:

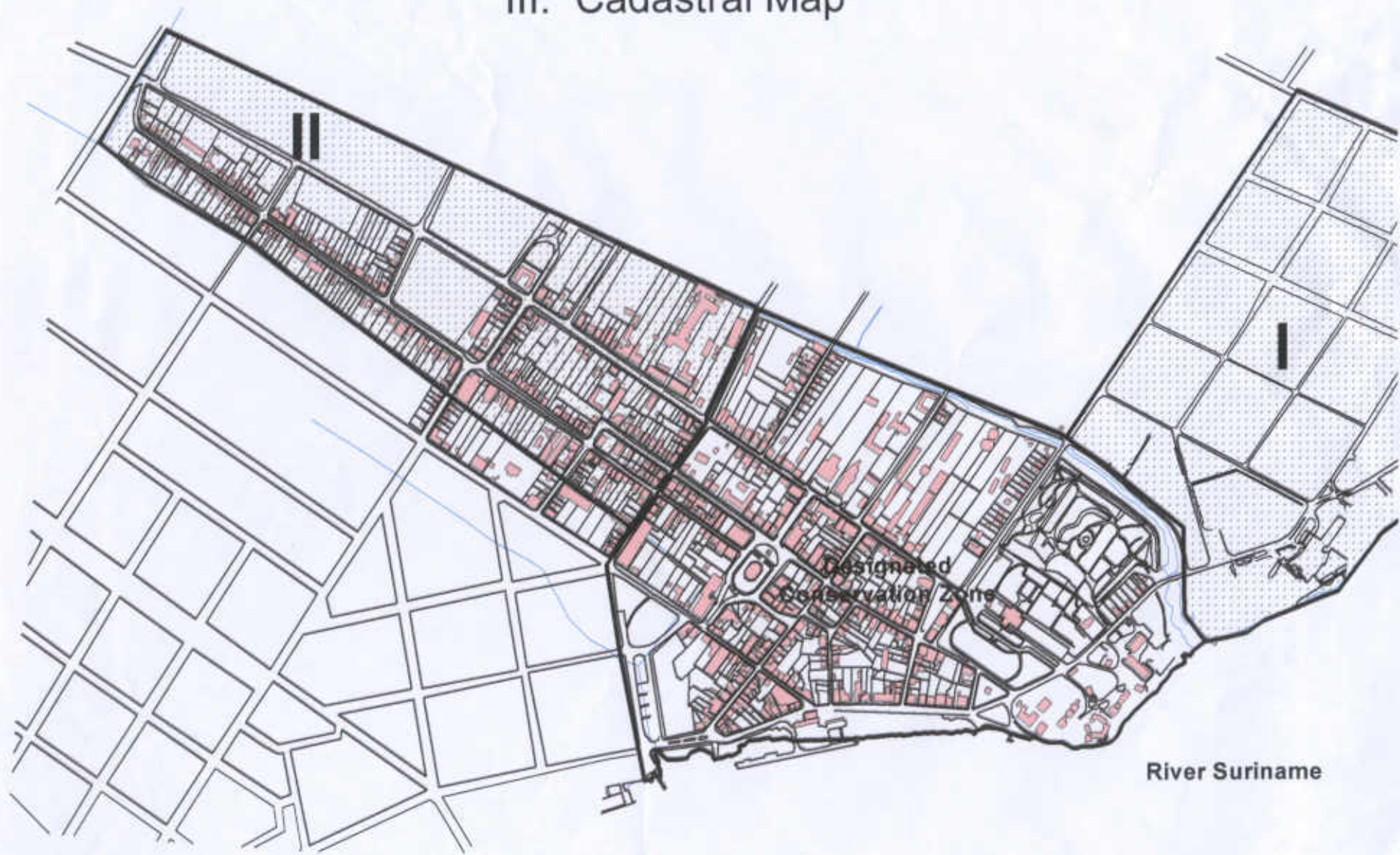
1. Fort Zeelandia Area
2. Presidential Palace
3. Ministry of Finance
4. Roman Catholic Cathedral
5. "Corner House"
6. "De Waag"
7. Reformed Church
8. Lutheran Church
9. Synagogue "Neve Shalom"

Buffer Zone
 I. Wijk Combé
 II. 18th Century Urban Expansion

Scale 1:10,000

 Vistas
 Green Area

III. Cadastral Map

Buffer Zone
I. Wijk Combé
II. 18th Century Urban Expansion

Scale 1:10,000

 Buildings
 Parcels

IV. Listed Monuments

Buffer Zone
I. Wijk Combé
II. 18th Century Urban Expansion

Scale 1:10,000

 Listed Monuments
 Parcels

V. Ownership

Buffer Zone
I. Wijk Combé
II. 18th Century Urban Expansion

Scale 1:10,000

Monuments Owned by the Government

Paramaribo (Suriname)

No 940rev

Identification

<i>Nomination</i>	The Historic Inner City of Paramaribo
<i>Location</i>	District of Paramaribo
<i>State Party</i>	Republic of Suriname
<i>Date</i>	First nomination received 1 July 1998, revised nomination received 18 May 2001

Justification by State Party

The nominated cultural property represents a former Dutch colonial town from the 17th and 18th centuries with an original street plan. It is composed of wooden buildings with a plain and symmetrical architectural style, the interaction of different European and North American influences, and the craftsmanship of the Creole people (descendants of African slaves). The historic urban structure is the setting for over 250 monuments, authentic in design, material, and craftsmanship. A recently developed integrated conservation and development scheme (*Plan for the Inner City of Paramaribo*) is part of the overall planning legislation of Paramaribo. This scheme creates favourable conditions for the development of the historic urban centre and the conservation and reuse of the protected monuments.

Criteria ii, iii, and iv

Category of property

In terms of the categories of cultural property set out in Article 1 of the 1972 World Heritage Convention, this is a *group of buildings*

History and Description

History

The first voyages of discovery to the so-called "Wild Coast" of South America were made in 1499 by the Spaniards Alonso and Juan de la Cosa, accompanied by Amerigo Vespucci. Rumours soon circulated about an Inca "City of Gold" (*El Dorado*) at Lake Parima in the interior of modern Guyana, and many adventurers were attracted to this coast, but Eldorado remained a legend.

From the beginning of the 17th century colonization of the Wild Coast was directed towards the cultivation of sugarcane and tobacco. European governments encouraged settlers to establish plantations in order to exploit the region to meet the

increasing demand for tropical products in Europe. English planters from Barbados arrived in the mid 17th century. The Dutch, who had a trading patent, also came to the coast around this time in search of tobacco and hardwoods; Dutch trading posts existed as early as 1614 on the Corantijn river and near the Indian village of *Parmarbo* or *Parmurbo* on the banks of the Suriname river. The English were driven out by a Dutch fleet commanded by Abraham Crijnsen during the Second Anglo-Dutch War (1665–67), and Suriname remained a Dutch possession for the next three centuries.

By the end of the 18th century there were some six hundred plantations in operation. In the second half of the century the owners, who had hitherto lived on their plantations, began to migrate to Paramaribo, leaving the running of the plantations to managers. As a result, the plantations began to decline, but the town grew, with many fine houses built along tree-lined streets.

The economic situation of Suriname worsened as the plantations declined, with beet being replaced as the source of sugar, and the situation deteriorated further when slavery was abolished in 1863. Fewer than a hundred plantations survived, and their owners and the freed slaves moved to Paramaribo, which expanded rapidly.

To replace the slaves, the government brought in labourers to work the remaining plantations, first from China and the West Indies and later from India and Java. Between 1873 and 1939 34,000 Indians and 33,000 Javanese immigrated to Suriname, increasing its cultural and ethnic diversity and this is reflected in the present-day appearance of Paramaribo, which developed from an administrative centre and port into a city with multifarious activities existing side by side.

Paramaribo began when Fort Zeelandia was built in 1667 on a promontory on the left bank of the Suriname river, but early civil development was low-quality and random. When Van Sommelsdijck, the first governor and joint owner of the colony, took over in 1683 he laid out a planned town. It began on the shell ridges to the west, which offered a naturally drained hard base for building. In the mid 18th century it expanded southwards to the sandy land along the river, and finally at the end of the century to the north, where Dutch civil engineers used their skills to drain the area.

In addition to Fort Zeelandia, Paramaribo was also protected by the Nieuw-Amsterdam Fortress at the confluence of the Suriname and Commewijne rivers, near the coast. Because of these strong defensive works, it was not necessary for the town to be fortified, which allowed it to be laid out in spacious lots along wide streets.

There were disastrous fires in 1821 and again in 1832, when much of the existing town was destroyed.

Description

The layout of the Inner City, which is nominated for inscription on the World Heritage List, consists of a main axis stretching north-west from the Onafhankelijkheids-plein behind Fort Zeelandia (the group of public buildings here is the central ensemble in the town plan), with streets crossing at right-angles. It is defined by the Sommelsdijkse Kreek to the north and the Viottekreek to the south. To the north of Fort Zeelandia is the large public park known as the Garden of Palms (*Palmentuin*). The nominated property covers an area of 60ha. The wide streets and the public open spaces are tree-lined, giving a serene and spacious townscape.

The larger public buildings in Paramaribo, such as Fort Zeelandia (1667), the Presidential Palace (1730), the Ministry of Finance (1841), the Reformed Church (1837), and the Roman Catholic Cathedral (1885), were built in stone and brick in traditional Dutch style but increasingly incorporating native elements. Thus, the ground floor of the Presidential Palace is built in stone but its upper storeys are in wood. The Ministry of Finance, by contrast, is a monumental brick structure with a classical portico and a clock tower which dominates the Onafhankelĳheidsplein, the main open space of the city, situated behind Fort Zeelandia. Interestingly, the Neo-Classical Reformed Church is built in brick but the Neo-Gothic Roman Catholic Cathedral is entirely of wood.

Most of the buildings in Paramaribo, both commercial and residential, are built entirely in wood, the majority of them following the 1821 and 1832 fires, in which some 450 houses were destroyed. The work was carried out by local craftsmen. They all conform with a general layout: they are rectangular and symmetrical in plan with steep roofs (mostly of corrugated iron sheets) and brick substructures. Both these and the public buildings are generally painted white, the brick elements being highlighted in red. Doors and window shutters are in dark green.

Management and Protection

Legal status

In 2001 the Council of Ministers gave its approval to a new Monuments Bill, which replaced an earlier law of 1963, and this has been approved by the National Assembly. This statute provides for the designation of protected historic quarters. There are controls over interventions that may affect the state of buildings and townscapes as recorded during the process of designation. There is also provision for low-interest loans to owners for essential conservation and restoration works. The state also has powers of compulsory purchase of monuments in certain circumstances and priority rights when such properties are offered for sale.

The 1973 Planning Act (*Planwet*) assigns the responsibility for a comprehensive and sustainable policy for spatial, ecological, and socio-economic in the whole country to the Ministry of Planning and Development Cooperation. Regional and local plans are covered by the Regional Bodies Act (*Wet Regionale Organen*), administered by the Ministry of Regional Development, whilst the Ministry of Public Works covers the Town Planning Act (*Stedebouwkundige Wet*). The two latter Acts and the responsible ministries operate in a collaborative fashion in the formulation of Structure and Land Use Plans.

Finally, the Building Act (*Bouwwet*) and the Building Resolution (*Bouwebesluit*) control the issue of licences for new constructions and residential areas.

Management

About one-fifth of the buildings and open spaces within the nominated area are owned by the national government or government agencies and institutions. The remainder are in private ownership.

In 1997 the Suriname Urban Heritage Foundation (*Stichting Gebouwd Erfgoed Suriname*) was set up as an interim measure for one year, pending the establishment of the Surinam Heritage Management Corporation Limited (*NV Surinaamse Monumenten Beheermaatschappij*), which was created in 2001 by Government Decree. It is a commercially based non-governmental organization to control development in the city and function as an intermediary between the various planning bodies and other institutions listed above. It also has powers to acquire and manage sites and monuments in order to restore and renovate them and to oversee the maintenance and restoration of properties on a contractual basis. The Urban Heritage Foundation has designed an integrated urban conservation and development Plan for the Inner City of Paramaribo and a management plan.

This Plan consists of a development scheme and land-use plan for the historic inner city, together with a detailed conservation plan. It is based on an analysis of the historical development of the city and an up-to-date inventory of the architectural and technical condition of the existing building stock.

A sum of US\$ 500,000 has been allocated for the conservation of Paramaribo as part of the agreement between the Dutch and Surinamese Governments. In addition, a trust fund has been set up, financed by the Dutch Ministry of External Affairs and Development Coordination (for the so-called mutual heritage), the European Commission, the Getty Fund, and additional levies on commercially profitable projects within the city. This will be used primarily for making low-interest loans.

Conservation and Authenticity

Conservation history

Conservation has been largely unsystematic until recent years in Paramaribo, although the major public buildings have been maintained on a regular basis. However, appreciation of and support for their heritage is strong among the citizens and there is a long tradition of conservation of individual buildings using traditional techniques and materials. The foundations have now been laid for a systematic and comprehensive programme.

However, the ICOMOS expert mission observed a number of buildings in a ruinous condition or urgently in need of conservation.

The mission also commented on the high proportion of reconstructed buildings, and in particular of those in the traditional style, but built of concrete simulating wood.

Authenticity

The overall urban fabric of Paramaribo dating from 1680–1800 still survives virtually intact. Over 250 listed buildings of historic interest are also still extant in the historic city, and many of the buildings exhibit high authenticity because of the use of traditional techniques and materials in repair and rehabilitation works.

Evaluation

Action by ICOMOS

An ICOMOS expert mission visited Paramaribo in February 1999. ICOMOS was also advised on the cultural significance of the city by its International Scientific Committee on Historic Towns and Villages.

Qualities

Paramaribo is a unique example of a Dutch town planted on the coast of tropical South America. It has retained its original street plan untouched, and there is a range of buildings which demonstrate the gradual fusion of Dutch architectural design with traditional local techniques and materials.

Comparative analysis

Although situated in South America, Paramaribo is historically and culturally more closely linked with the Caribbean. Comparison should therefore be made with European colonial towns in that region.

All of those already on the World Heritage List, with the exception of Willemstad (Netherlands Antilles), are Spanish in origin, and they conform rigidly to the checkerboard town plan that was developed at Alcalá de Henares and imposed upon the New World by its Spanish rulers.

Willemstad was also a Dutch foundation. It differs significantly from Paramaribo, however, in two respects. First, its situation and subsequent growth are radically different from those of Paramaribo, and secondly in its architecture and townscape it shows marked Spanish influence.

ICOMOS recommendations for future action

In 1999, whilst accepting the cultural value of Paramaribo, ICOMOS recommended the following action on the part of the State Party:

1. Creation of a central governmental body responsible for the protection and presentation of the historic heritage;
2. Extension of the legislation so as to include guidelines for interventions in town centres and on monuments;
3. Provide legislative protection for the entire centre of Paramaribo, as defined in the nomination dossier;
4. Define the area of 18th century expansion, plus the area to the north of Van Roosenvaldkade, as the buffer zone for the proposed World Heritage site;
5. Organize, with the assistance of ICOMOS and the World Heritage Centre, an International Workshop on the Conservation and Protection of Historic Towns;
6. Encourage architects and engineers to specialize in architectural conservation and restoration.

At its 23rd Session in Paris in June 1999 the Bureau of the World Heritage Committee deferred further consideration of this nomination, requesting the State Party to take account of the recommendations of ICOMOS and resubmit the nomination.

Since that time, the State Party has acted on the most important of these recommendations (1–4): the current situation is presented in the relevant sections above.

ICOMOS therefore believes that the requirements of the Committee with regard to protection and management have been met and accordingly is recommending inscription on the World Heritage List.

Brief description

Paramaribo is a Dutch town planted on the coast of tropical South America which has retained its original street plan intact. Its buildings illustrate the gradual fusion of Dutch architectural design with traditional local techniques and materials.

Statement of significance

The only wholly Dutch town planted in South America is Paramaribo. The historic centre retains its highly characteristic street layout intact. The considerable amount of buildings from earlier historical periods that survive graphically demonstrate the creation of an authentic local architectural style with elements of both European and indigenous forms, motifs, materials, and techniques.

Recommendation

That this property be inscribed on the World Heritage List on the basis of *criteria ii and iv*:

Criterion ii Paramaribo is an exceptional example of the gradual fusion of European architecture and construction techniques with indigenous South America materials and crafts to create a new architectural idiom.

Criterion iv Paramaribo is a unique example of the contact between the European culture of the Netherlands and the indigenous cultures and environment of South America in the years of intensive colonization of this region in the 16th and 17th centuries.

ICOMOS, January 2002

Paramaribo (Suriname)

No 940rev

Identification

Bien proposé Centre ville historique de Paramaribo

Lieu District de Paramaribo

État partie République du Suriname

Date Première proposition d'inscription
reçue le 1er juillet 1998
Proposition d'inscription révisée
reçue le 18 mai 2001

Justification émanant de l'État partie

Le bien proposé pour inscription est une ancienne ville coloniale hollandaise des XVIIe et XVIIIe siècles ayant conservé le tracé original de ses rues. Il se compose d'édifices de bois au style architectural sobre et symétrique, où se ressentent diverses influences européennes et nord-américaines, ainsi que le savoir-faire des créoles [des descendants des esclaves africains]. Cette structure urbaine historique abrite plus de 250 monuments, tous authentiques dans leur plan, leurs matériaux et leur facture. Un programme récemment mis au point de conservation et de développement intégrés (*Plan pour le centre ville de Paramaribo*) s'inscrit dans la législation d'urbanisme globale de Paramaribo. Ce programme instaure des conditions favorables au développement du centre urbain historique, ainsi qu'à la conservation et à la réutilisation des monuments protégés.

Critères ii, iii et iv

Catégorie de bien

En termes de catégories de biens culturels, telles qu'elles sont définies à l'article premier de la Convention du patrimoine mondial de 1972, il s'agit d'un *ensemble*.

Histoire et description

Histoire

Ce sont les Espagnols Alonso et Juan de la Cosa, accompagnés d'Amerigo Vespucci, qui découvrirent les premiers la « côte sauvage » de l'Amérique du Sud, en 1499. Rapidement, des rumeurs commencèrent à circuler sur une fabuleuse « cité d'or » inca (*Eldorado*), au lac Parima, à l'intérieur des terres de la Guyane moderne : une foule d'aventuriers convergea donc vers cette côte, mais l'Eldorado resta une légende.

Dès le début du XVIIe siècle, la colonisation de cette « côte sauvage » s'orienta vers la culture de la canne à sucre et du tabac. Les gouvernements européens encourageaient les colons à établir des plantations et à exploiter la région, afin de satisfaire la demande de produits tropicaux, alors en plein essor en Europe. Des planteurs anglais de La Barbade arrivèrent au milieu du XVIIe siècle. Les Hollandais, qui disposaient d'une concession marchande, vinrent également sur cette côte à cette époque, à la recherche de tabac et de bois ; des comptoirs hollandais existaient dès 1614 sur le fleuve Corantijn et près du village indien de *Parmarbo* ou *Parmurbo*, sur les rives du fleuve Suriname. Les Anglais furent chassés par une flotte hollandaise commandée par Abraham Crijnssen pendant la seconde guerre entre Hollandais et Anglais (1665-1667) et le Suriname resta possession hollandaise pendant les trois siècles suivants.

À la fin du XVIIIe siècle, environ six cents plantations étaient exploitées. Pendant la seconde moitié du siècle, les propriétaires, qui avaient jusque là vécu dans leur plantation, commencèrent à émigrer vers Paramaribo, laissant leurs plantations entre les mains de gérants, à la suite de quoi celles-ci commencèrent à décliner. En revanche, la ville s'étendit, et bon nombre de maisons superbes furent construites le long de rues bordées d'arbres.

La situation économique du Suriname déclina parallèlement à celle des plantations, le sucre étant désormais fabriqué à partir de betteraves, et se détériora encore avec l'abolition de l'esclavage en 1863. Moins d'une centaine de plantations résista, tandis que les propriétaires et les esclaves émancipés partaient s'installer à Paramaribo, qui s'agrandit rapidement.

Pour remplacer les esclaves, le Gouvernement fit venir de la main d'œuvre pour travailler dans les plantations restantes, d'abord de Chine et des Antilles, puis d'Inde et de Java. Entre 1873 et 1939, 34 000 Indiens et 33 000 Javanais immigrèrent au Suriname, augmentant sa diversité culturelle et ethnique, comme en atteste aujourd'hui l'aspect de Paramaribo qui, de centre administratif et portuaire, est devenu une ville où cohabitent de multiples activités.

Paramaribo vit le jour avec la construction sur un promontoire, en 1667, du fort Zeelandia, sur la rive gauche du fleuve Suriname, mais le développement urbain était à l'origine de qualité médiocre et soumis au hasard. Quand Van Sommelsdijck, premier gouverneur et propriétaire conjoint de la colonie, entra en fonctions en 1683, il instaura un urbanisme planifié. Ce dernier commença sur les crêtes de l'ouest, qui offraient une base solide naturellement asséchée à la construction. Au milieu du XVIIIe siècle, la ville s'étendit vers le sud, vers les terrains sablonneux le long du fleuve et enfin, au tournant du siècle, vers le nord, région asséchée grâce aux compétences des ingénieurs civils hollandais.

En sus de la protection que lui offrait le fort Zeelandia, Paramaribo était également défendue par la forteresse Nieuw-Amsterdam, aux confluent du Suriname et du Commewijne, près de la côte. Grâce à ces puissants ouvrages défensifs, il ne fut pas nécessaire de fortifier la

ville, ce qui lui permit de s'étendre sur des grands espaces, le long de larges rues.

En 1821, puis de nouveau en 1832, des incendies désastreux ravagèrent la ville, qui fut en grande partie détruite.

Description

Le tracé du centre ville proposé pour inscription sur la Liste du patrimoine mondial consiste en un axe principal s'étendant du nord à l'ouest, à partir d'Onafhankelijkheidsplein, derrière le fort Zeelandia (le groupe de bâtiments publics qui s'y trouve est l'ensemble central du plan de la ville), avec des rues qui se croisent à angle droit. Il est délimité par Sommelsdijkse Kreek au nord et Viottekreek au sud. Au nord du fort Zeelandia, on trouve le grand parc public connu sous le nom de Jardin des Palmiers (*Palmentuin*). Le bien proposé pour inscription couvre une zone de 60 hectares. Les rues larges et les espaces publics en plein air sont bordés d'arbres, ce qui confère au paysage urbain un aspect serein et spacieux.

Les grands édifices publics de Paramaribo, tels que le fort Zeelandia (1667), le palais présidentiel (1730), le ministère des Finances (1841), l'église réformée (1837) et la cathédrale catholique romaine (1885), ont été construits en pierre et en brique, dans le style flamand traditionnel, mais en incorporant de plus en plus des éléments de style autochtone. Ainsi, le rez-de-chaussée du palais présidentiel est en pierre, mais les étages supérieurs sont en bois. À l'inverse, le ministère des Finances est une structure monumentale en briques, dotée d'un portique classique et d'un beffroi qui domine Onafhankelijkheidsplein, le principal espace en plein air de la ville, situé derrière le fort Zeelandia. Il est intéressant de noter que, si l'église réformée de style néoclassique est une bâtisse de briques, la cathédrale catholique romaine de style néogothique est elle entièrement faite de bois.

La plupart des édifices de Paramaribo, tant commerciaux que résidentiels, sont entièrement faits de bois et postérieurs aux incendies de 1821 et 1832, qui ont détruit quelques 450 maisons. Les travaux sont l'œuvre d'artisans locaux. Ils sont tous conformes à un schéma général identique : de plan rectangulaire et symétrique, ils présentent des toits à la pente prononcée (la plupart en tôle ondulée) et des infrastructures de brique. Ils sont généralement peints en blanc, tout comme les édifices publics, les éléments en briques étant peints en rouge pour mieux les faire ressortir. Les portes et les volets sont vert sombre.

Gestion et protection

Statut juridique

En 2001, le conseil des ministres a approuvé un nouveau projet de loi sur les monuments, remplaçant un texte de 1963 et d'ores et déjà voté par l'Assemblée Nationale. Ce texte stipule la désignation de quartiers historiques protégés. Il impose des contrôles sur les interventions susceptibles d'affecter l'état des édifices et des paysages

urbains tels qu'ils ont été enregistrés pendant la procédure de classement. Elle stipule en outre des prêts à taux préférentiels aux propriétaires en vue des travaux essentiels de conservation et de restauration. L'État a également le pouvoir d'imposer la vente forcée des monuments à son profit, dans certaines circonstances, et des droits de préemption quand les propriétés sont mises en vente.

La loi de Planification de 1973 (*Planwet*) assigne la responsabilité d'une politique spatiale, écologique et socio-économique exhaustive et durable dans tout le pays au ministère de l'Urbanisme et de la Coopération en vue du développement. Des plans régionaux et locaux sont en outre couverts par la loi sur les Instances régionales (*Wet Regionale Organen*), administrée par le ministère du Développement régional, tandis que le ministère des Travaux publics est chargé de la loi sur l'Urbanisation (*Stedebouwkundige Wet*). Ces deux derniers textes et les ministères de tutelle fonctionnent en collaboration pour ce qui est de la formulation des plans de structure et d'occupation des sols.

Enfin, la loi sur la Construction (*Bouwwet*) et la résolution sur la Construction (*Bouwebesluit*) contrôlent la délivrance des permis pour les nouvelles constructions et les zones résidentielles.

Gestion

Environ un cinquième des édifices et des espaces en plein air de la zone proposée pour inscription est la propriété du Gouvernement ou d'instances et d'institutions gouvernementales. Quant au reste, il s'agit de propriétés privées.

En 1997, la Fondation du patrimoine urbain du Suriname (*Stichting Gebouwd Erfgoed Suriname*) fut créée ; il s'agissait d'une mesure provisoire, pour un an, en attendant la création de la Société de Gestion du Patrimoine du Suriname (*NV Surinaamse Monumenten Beheermaatschappij*), créé en 2001 par décret gouvernemental. Il s'agit d'une organisation non gouvernementale et commerciale contrôlant le développement de la ville et faisant office d'intermédiaire entre les divers organismes de planification et les autres institutions dont la liste est donnée ci-dessus. Elle a également le pouvoir d'acheter et de gérer des sites et des monuments pour les restaurer et les rénover, et de superviser, sur une base contractuelle, l'entretien et la restauration des propriétés. La fondation du patrimoine urbain a mis au point un plan intégré de conservation urbaine et de développement pour le centre ville de Paramaribo, ainsi qu'un plan de gestion.

Ce plan consiste en un programme de développement et un plan d'occupation des sols pour le centre ville historique, avec un plan de conservation détaillé. Il est basé sur une analyse du développement historique de la ville et sur un inventaire à jour de l'état architectural et technique des édifices existants.

Une somme de 500 000 USD a été allouée à la conservation de Paramaribo dans le cadre de l'accord conclu entre les Gouvernements des Pays-Bas et du Suriname. En outre, un fonds commun a été mis sur pied,

financé par le ministère hollandais des Affaires étrangères et de la Coopération au développement (pour le patrimoine dit mutuel), la Commission Européenne, le Fonds Getty, et des prélèvements supplémentaires sur des projets commercialement rentables dans la ville. Il servira principalement au prêt de fonds à des taux préférentiels.

Conservation et authenticité

Historique de la conservation

La conservation à Paramaribo n'a pas vraiment été systématique ces dernières années, bien que les principaux édifices publics aient été régulièrement entretenus. Toutefois, les citoyens ont une solide affection pour leur patrimoine et lui apportent leur soutien, et il existe une longue tradition de conservation des bâtiments individuels à l'aide de techniques et de matériaux traditionnels. Les bases sont désormais posées pour un programme systématique et exhaustif.

Toutefois, la mission d'expertise de l'ICOMOS a observé un certain nombre d'édifices en ruines ou ayant un besoin urgent de conservation.

La mission a également commenté la forte proportion d'édifices reconstruits, en particulier ceux de style traditionnel mais en béton imitation bois.

Authenticité

Le tissu urbain global de Paramaribo datant de 1680-1800 est toujours pratiquement intact, de même que plus de 250 bâtiments classés d'intérêt historique dans la ville historique, et beaucoup des bâtiments présentent un degré d'authenticité élevé du fait de l'usage des techniques et des matériaux traditionnels dans la réparation et la réhabilitation.

Évaluation

Action de l'ICOMOS

Une mission d'expertise de l'ICOMOS a visité Paramaribo en février 1999. L'ICOMOS a également consulté son Comité scientifique international sur les villes et villages historiques quant à l'importance culturelle de la ville.

Caractéristiques

Paramaribo est un exemple unique de ville hollandaise sur la côte de l'Amérique du Sud tropicale. Elle a conservé intact son tracé d'origine, et illustre par ses édifices la fusion progressive de l'architecture flamande aux techniques et matériaux locaux traditionnels.

Analyse comparative

Bien que située en Amérique du Sud, Paramaribo, du point de vue historique comme culturel, entretient des liens plus étroits avec les Caraïbes. Il convient donc de la comparer aux villes coloniales européennes de cette dernière région.

Toutes celles qui sont déjà inscrites sur la Liste du patrimoine mondial, à l'exception de Willemstad (Antilles néerlandaises), sont d'origine espagnole, et strictement conformes au plan en damier développé à Alcalá de Henares et imposé au Nouveau Monde par ses conquérants espagnols.

Willemstad a également été fondée par les Hollandais. Cependant, elle diffère significativement de Paramaribo à deux égards. En premier lieu, sa situation est radicalement opposée à celle de Paramaribo, de même que son schéma d'expansion ; en second lieu, son architecture et son paysage urbain révèlent une forte influence espagnole.

Recommandations de l'ICOMOS pour des actions futures

En 1999, tout en reconnaissant la valeur culturelle de Paramaribo, l'ICOMOS recommandait que l'État partie prenne les mesures suivantes :

1. Création d'une instance gouvernementale centrale responsable de la protection et de la présentation du patrimoine historique ;
2. Extension de la législation de façon à inclure des directives concernant les interventions dans le centre des villes et sur les monuments ;
3. Mise en place d'une protection législative pour l'intégralité du centre de Paramaribo, tel qu'il est défini dans le dossier de proposition d'inscription ;
4. Définition de la zone d'expansion du XVIIIe siècle, ainsi que de la zone au nord de Van Roosenvaldkade, en tant que zone tampon pour le site proposé pour inscription ;
5. Organisation, avec l'assistance de l'ICOMOS et du Centre du patrimoine mondial, d'un atelier international sur la conservation et la protection des villes historiques ;
6. Encouragement des architectes et des ingénieurs à se spécialiser dans la conservation architecturale et la restauration.

Lors de sa 23ème session à Paris, en juin 1999, le Bureau du Comité du patrimoine mondial a différé l'examen de cette proposition d'inscription, en demandant à l'État partie de la soumettre à nouveau après avoir pris en compte les recommandations de l'ICOMOS.

Depuis lors, l'État partie a pris les mesures qu'imposaient les plus importantes de ces recommandations (1-4) : la situation actuelle est présentée dans les sections pertinentes ci-dessus. L'ICOMOS estime donc que les conditions du Comité relatives à la protection et à la gestion ont été remplies et recommande l'inscription sur la Liste du patrimoine mondial.

Brève description

Paramaribo est une ville hollandaise implantée sur la côte sud-américaine tropicale, qui a conservé intact le tracé original de ses rues. Ses édifices illustrent la fusion progressive de l'architecture hollandaise avec les techniques et matériaux locaux.

Déclaration de valeur

Paramaribo est la seule ville entièrement hollandaise implantée en Amérique du sud. Le centre historique a conservé intact un tracé de rue très caractéristique. Par ailleurs, le nombre considérable de bâtiments datant de périodes historiques antérieures qui subsistent est la preuve tangible de la création d'une architecture locale authentique mariant des éléments, formes, motifs, matériaux et techniques européens et indigènes.

Recommandation

Que ce bien soit inscrit sur la Liste du patrimoine mondial sur la base des *critères ii et iv* :

Critère ii Paramaribo est un exemple exceptionnel de la fusion progressive de l'architecture et des techniques de construction européennes avec les matériaux et les artisanats indigènes sud-américains, qui a fini par donner naissance à un nouveau langage architectural.

Critère iv Paramaribo est un exemple unique de contact entre la culture européenne des Pays-Bas et les cultures et l'environnement indigènes d'Amérique du sud à l'époque de la colonisation intensive de la région, aux XVIe et XVIIe siècles.

ICOMOS, janvier 2002